

Moc na Rusi: možnosti nevyužitě a možnosti aktuální

Paměti Alexandra III. - člověka i státníka

1. listopadu 2014 uběhne 120 let ode dne smrti imperátora Alexandra III. V sovětské době ho oficiální historická věda představovala jako tupého reakcionáře, který to přeháněl s alkoholem. Upomínala ho tak, aby byl předrevoluční vtip "stojí na náměstí bedna, na bedně hroch, na hrochu pitomec, na pitomci čepice, na čepici kříž, a kdo uhádne, ten si posedí v chládku" přijímán jako adekvátní hodnocení osobnosti imperátora a období jeho vlády.

V dorevoluční době se o něm taktéž mnoho nepsalo, protože, za

prvé, podle měřítek historie uběhlo teprve málo času, aby historikové stihli zformovat názor, a za druhé, podle hodnocení těch, kdo žil v období vlády Alexandra III. i jeho následníka - posledního cara Nikolaje II, bylo srovnání ne ve prospěch Nikolaje II. Vše-vypovídající je odpověď Sergeje J. Witte (1849-1915) na otázku, co dělat pro záchranu Ruska? (epizoda se odehrála během revoluce 1905-1907, krátce po zveřejnění manifestu 17.10.1905) - Witte ukázal na portrét Alexandra III., visící v jeho pracovně, a řekl: "Oživte ho."¹ A v hodnocení podobného druhu nebyl Witte sám. Psát během doby panování Nikolaje II. pravdu o jeho otci tedy nebylo vzhledem k Nikolaji II. loajální.

V postsovětské době mají představitelé historické vědy také důležitější věci na práci, než analyzovat události doby Alexandra III. a jejich následky², které nicméně historie nevyřešila do současnosti: konkrétně, domácí politici a publicisté čas od času vzpomínají Lenina a nějakou "kuchařku" a přou se na téma, zda se má "kuchařka" učit řídit stát nebo ne.

Ve skutečnosti panování Alexandra III. ani on sám nezasluhují jak idealizaci a vychvalování, tak opak. Historie vyžaduje vědění a chápání toho, co se odehrálo, s jakými cíly a z jakých příčin, a jaké následky proběhlé události zanechaly potomkům. Je to nutné pro identifikaci a překonání problémů, vytvořených v minulosti: "Minulost je nutné znát nikoliv proto, že se odehrála, ale proto, že když minula, neuměla "neutralizovat své následky"" (Klučevský). Pokud vycházet z tohoto principu, panování Alexandra III. bylo velkým - velkým jak svými úspěchy (například 25% železnic, existujících na území SSSR k roku 1991, bylo vybudováno v období jeho vlády, a v roce 1891 byl položen základní kámen transsibiřské magistrály, která byla dokončena už po jeho smrti v roce 1903) a plány pro budoucnost (vytvoření Severní flotily a jeho hlavní základny v místě, kde je dnes Murmansk), tak i chybami strategického charakteru, majícími katastrofické následky (výnos o

¹ S.J.Witte. **Paměti**. T. 3, ГЛ. 50

² Bylo by třeba napsat novou standardní učebnici dějepisu, ve které by nebylo tataro-mongolské jho a Velké říjnové SOCIALISTICKÉ revoluce. A kromě toho by bylo třeba dovést do konce "destalinizaci", aby zakrýt tu "ostudnou stránku naší historie". Ve spojení s touto tendencí historické "vědy" vylepšovat minulost na zakázku současné politické konjunktury, by bylo historikům užitečné vzpomenout si na jeden aforismus M. de Servantese: "Lživý historik je hoden trestu smrti, stejně jako penězokaz."

"kuchařčiných dětech" a neadekvátnost následníka trůnu v roli hlavy státu).

Alexandr byl druhým synem imperátora Alexandra II. K nástupu na trůn logicky připravovali jeho staršího bratra - careviče Nikolaje Alexandroviče. Nicméně v ten v roce 1865 onemocněl a zemřel ve věku 22 let, v důsledku čehož se ve věku 20 let stal Alexandr následníkem trůnu, jsa fakticky už zformovanou osobností. V důsledku toho se musel mnohému učit znova, protože učební programy pro následníka trůnu a nenásledníky se lišily i v rámci carské rodiny. Alexandr III. přijal trůn také neočekávaně, když byl v roce 1881 další atentát na jeho otce korunován úspěchem (1.3.1881).

Ze svědectví těch, kdo s ním pracoval, Alexandr III., když se stal hlavou státu, si uvědomoval, že k nesení vyšší státní moci není plně připraven, ale s ohledem na okolnosti je služba Rusku právě jeho úkolem. A uvědomění si toho faktu se otisklo na jeho panování i osobním životě. Projevilo se to v tom, že samoděržaví (autokracie) považoval za bezalternativní formu vlády pro Rusko. Tomu odpovídaje, 30. dubna 1881 byl publikován Manifest o nedotknutelnosti samoděržaví. V něm stálo:

"... při veliké NAŠÍ lítosti Hlas Boží přikazuje NÁM vstoupit bodře do díla Vládnutí, v opoře na Boží zámysl, s vírou v sílu a pravdu Samoděržavné moci, kterou jsme MY povoláni utvrdit a ochránit dle blaha národního od všelijakých do něj zásahů." Manifest vyzýval "všechny věrné poddané sloužit vírou a pravdou k vykořenění pobuřujícího rouhačství, zostuzujícího Ruskou zemi, - k upevnění víry a mravnosti, - k dobré výchově dětí, - k vykořenění nepravdy a krádeží, - k navedení pořádku a pravdy v činnosti všech orgánů."

Autorem manifestu byl K.P.Pobedonoscev (1827-1907), ale Alexandr III. bezpochyby byl k textu solidární, tj. nepodepsal jen papír, který mu donesli, bez toho, aniž by se na něj podíval.

Pokud pod samoděržavím chápat realizaci plné funkce řízení ve státním řízení, to monarchie je jen jedna z možných forem realizace samoděržaví. V tomto smyslu mohou být autokratickými i více či méně demokratické republiky, i vědomě nedemokratické diktatury; ale autokratickými mohou i nebýt - jak monarchie, tak republiky, tak diktatury.

Vládnutí Alexandra III. bylo skutečně autokratickým, ale nebylo ani hloupým, ani podřízeným systémem manipulování zemí zvenku, což je charakteristické pro mnohé jak demokratické, tak autoritářské a totalitární režimy. Samoděržaví Alexandra III. se projevovalo v tom, že výlučně na sobě ponechal tíhu **povinností** (a ne práva): **1)** stanovování politických cílů, **2)** přijímání rozhodnutí o cestách jejich realizace a **3)** celkovou kontrolu za uváděním přijatých rozhodnutí do života. To se týkalo i kádrové politiky.

Jeho vládnutí je jedním z nemnohých období v historii Ruska, kdy profesionalita, kompetentnost a *osobní čest* a integrita byla reálně a *systematicky* požadována vyšší státní mocí - natolik, nakolik to dovolovalo vzdělání a chápání světa samotného Alexandra III., etické kvality jeho nejbližšího okolí a statistika stýkání se se zbytkem společnosti.

Příkladem tomu je i kariéra S.J.Witte při vládnutí Alexandra III.³

³ Witte byl vedoucím jedné z železnic, po které carská rodina projížděla na Krym a vracela se z Krymu do Petrohradu. Během svého prvního doprovázení carské rodiny se zhroutil, a předvídaje v důsledku stálého překračování povolené váhy vozů a rychlosti katastrofu, napsal dopravnímu ministru oznámení, ve kterém požadoval snížení rychlosti a zvětšení časů jízdy po železnici, kterou řídil. To bylo splněno, ale pomalá jízda vyzvala nevoli pasažérů, včetně imperátora Alexandra III., který neznal technické aspekty stavby a využívání železnic. Proběhl rozhovor, který Witte zaznamenal ve svých pamětech:

"... přišel ke mně generál-adjutant Čerevin a říká: Gosudar Imperátor přikazuje vyfídit vám, že je velmi nespokojen jízdou po jihozápadní železnici - Čerevin ani nedokončil, když vešel sám Alexandr III., který slyšel, jak mi to Čerevin vyřizuje. Tehdy jsem se pokusil objasnit Čerevinovi, co už jsem vysvětloval ministru dopravy. Mezitím ke mně přistoupil car a říká:

- Co říkáte. Na jiných železnicích jezdím bez zmenšení rychlosti, a na vaší železnici nelze jet, protože vaše železnice židovská. (to je narážka na to, že předsedou železnice byl žid Blioch.)

Samozřejmě, na ty slova imperátora jsem neřekl nic, mlčel. Mezitím přispěchal ministr dopravy hovoře, samozřejmě ne že dráha je židovská, ale že je v nepořádku, v důsledku čehož nelze jet rychleji. A jako důkaz správnosti svého mínění řekl:

- A na jiných drahách jezdíme takovou rychlostí, a nikdo nikdy se neosmělil žádat, aby Gosudara vezli pomaleji.

Tehdy jsem se neudržel a řekl ministru dopravy:

- Víte, vaše blahorodí, nechť jiní dělají, jak chtějí, ale já panovníkovi vaz zlámat nechci, protože tak to končí, že

S uvědoměním, že ho nepřipravovali na vládnutí, měl za to, že jsou lidé, kteří mnohé aspekty života a politiky znají lépe, než on sám. Proto pro úspěch jeho vládnutí je jeho povinnost dozvědět se jejich mínění v těch otázkách, které považuje za aktuální. V důsledku takového vztahu k sobě samému a k dílu bylo možné bez rizika ztráty kariéry či pozice vyjádřit nahlas své mínění, i když bylo v přímém protikladu k carskému: bylo třeba jedno - motivace, tj. svůj názor nějak podložit, vyargumentovat. A Alexandr III. byl schopen přehodnotit svůj pohled, vníknout v podstatu názorů profesionálů, kteří s ním nesouhlasili. Ve vztazích s lidmi byl čestný, tj. bylo možné mu věřit a důvěřovat a spolehnout se na něj. Právě to udělalo jeho vládnutí jedním z nejúspěšnějších v ekonomickém rozvoji země a jejím zahraničněpolitickém postavení: "*Celkově máme jen dva spojence - rád opakoval svým ministrům - naši armádu a flotilu. Všichni ostatní nás při první příležitosti zradí.*"⁴ Ale státník, který pronášel tato slova, *neustále potvrzována předcházející i následnou historií*, získal ještě za života přívlastek **mírotvorce**, protože v důsledku pozice, zaujaté Ruskem po jeho vůli, se neuskutečnilo několik vojenských konfliktů na hraně vypuknutí (konkrétně např. v roce 1887 Německo pochopilo, že Rusko mu nedovolí opět rozdrtit Francii).

Zneužívání moci, nekompetentnost úředníků za jeho vládnutí také měly místo, ale když svědectví o tom Alexandrovi došly, takoví úředníci byli propouštěni. Jeden z příkladů tohoto druhu je odvolání A.A.Abazy (1821-1895) v roce 1892. V letech 1884 - 1892 Abaza vykonával funkci předsedy oddělení ekonomie Státní rady, kromě toho byl v letech 1890-1892 předsedou Komise financí. V roce 1892, znaje díky svému postavení o plánu ministerstva financí devalvovat rubl, spekuloval svými vlastními prostředky na burze, a nechávaje si toto tajemství pro sebe, zatáhl do spekulací i bankovní dům Rafalovičů (židovský klan, který přijal pravoslaví), který předčasně vycouval a dostal se do insolvence, zatímco Abaza hrál až do konce a vyhrál kolem 900.000 rublů⁵.

Když se o tom car dozvěděl, byla organizována vyšetřovací komise. Abaza poté napsal carovi kající dopis, kde prosil o prominutí a sliboval více na burze nehrát. Ale několik let předtím už Abaza sliboval to samé. Alexandr III. objasnil svou pozici, když o tom vyprávěl S.J.Wittemu: "*Zde přísahám mi, že to nikdy více neudělám, věřil bych mu, protože Abaza je v podstatě velmi užitečný muž, velmi chytrý a inteligentní, uvěřil bych mu, kdyby přísahal poprvé, ale teď mu nemůžu věřit, protože když mě někdo oklame jednou, podruhé už mu neuvěřím.*"⁶ Následně byl A.A.Abaza uvolněn ze všech postů, ačkoliv nebyl přistižen ani při korupci, ani při zpronevěře, a spekulace na burze na změnu kurzu rublu nebylo činností, kterou by postihovaly tehdejší zákony; nemluvě už o tom, že de facto Abaza svými spekulacemi s vlastními prostředky pomáhal státu dosáhnout vytyčeného měnového cíle.

Kromě toho princip "Rusko má pouze dva věrné spojence - armádu a námořnictvo" nebyl prázdnými slovy. K roku 1894 se Rusko zotavilo z výsledku válek třetí čtvrtiny 19. století a připravovalo se vstoupit do nové etapy svého rozvoje. Politika rozvoje vojenské moci Ruska zformovaná v poslední roky vlády Alexandra III. předpokládala stavbu oceánské flotily, jejíž hlavní základna by byla na Kolském poloostrově, na místě dnešního Murmansk. Bylo plánováno ji spojit s Petrohradem sítí železničních cest, z nichž hlavní tah měl být dvoukolejná dráha (ještě v 80. letech 20. století byla železnice mezi Leningradem a Murmanskem jednokolejná). Po smrti Alexandra III. byly nahromaděné prostředky, určené pro realizaci tohoto projektu, vyplýtvány na vybudování

takovým způsobem nakonec zlámáte panovníkovi vaz.

Imperátor Alexandr III. slyšel moji poznámku, byl pochopitelně nespokojen s mou drzostí, ale nic neřekl, protože to byl velikodušný a dobrý člověk." (С.Ю.Витте. Воспоминания. Т. 1, гл. 10).

Tato událost se stala, když imperátor s rodinou jeli na Krym. Při zpáteční cestě se stalo vlakové neštěstí v Borkách. Zkoumání příčin odhalilo, že to bylo v důsledku překročení dovolené rychlosti a váhy soupravy. Právě o tomto nebezpečí předtím mluvil Witte, přičemž svědkem byl i Alexandr III. Nikdo u železnice neměl dostatek smělosti, aby trval na ohraničení rychlosti soupravy, jako to předtím udělal Witte. Witte byl později přihlášen na státní službu, přičemž Alexandr III. mu ze svých prostředků doplácel 8000 rublů nad jeho oficiální plat, protože při transferu na státní službu se mu zřetelně snížily příjmy.

⁴ Velkovévoda Alexandr Michailovič. **Vzpomínky**. Kapitola 5 - <http://tzarskiy-khram.narod.ru/velk1.html>.

⁵ Pro srovnání, velkovévodům se v době Alexandra III. vyplácelo 210.000 rublů ročně, roční výdaje carského dvora činily 20 milionů rublů, a bojová loď Petropavlovsk přišla státní pokladnu na 9 milionů rublů. Střední plat pracujících v počátku 20. století v Rusku byl o málo více než 20 rublů, mistři dílen a cechů získávali 40-45 rublů.

⁶ S. J. Witte. **Воспоминания**. Т. 1, гл. 11.

mořské základny v Libavě (nyní Liepāja v Litvě), která se ukázala jako nevýznamná v obou světových válkách 20. století a v době míru postupně skomírala až do krachu Sovětského svazu. Přístav na místě dnešního Murmansku naopak musel být postaven v urychleném režimu už během 1. světové války.

Kromě toho během vlády Alexandra III. Persie (nyní Írán) nabídla Rusku koncesi na stavbu železnic, který měla spojit ruskou železniční síť s perskou, až do Perského zálivu⁷.

Ty dva projekty a stavba Transsibiřské magistrály, také začaté během vlády Alexandra III., byly ve své podstatě namířeny na vytvoření ekonomické a vojensko-technické základny realizace ruského projektu globalizace, alternativního projektu globalizace, jehož vykonavatelem (ale ne plánovačem a tvůrcem) se stala Velká Británie už v 18. století, a z první poloviny 20. století koalice USA-Velká Británie.

Pokud význam budování infrastrukturních objektů, včetně těch na území spojeneckých a potenciálně spojeneckých zemí, pro upevnění vojenskopolitické situace vlastní země na světové scéně byla pochopitelná většinou, to role odmítnutí stavby vojenské základny v oblasti dnešního Murmansku za vlády Nikolaje II. a budování oceánské flotily, pro historii 20. století je dodnes historiky nepochopena. Nicméně to bylo politické rozhodnutí, které v případě realizace mohlo změnit nejen následující historii Ruska, ale i osud celého světa. Jde o to, že *do poloviny 70. let 20. století byl vojensko-technický úkol "zabránit ruské flotile operovat ze základny na Kolském poloostrově v oblasti Atlantického oceánu" neřešitelný ani pro Velkou Británii (do poloviny 20. století), ani pro USA a blok NATO jako celek (od druhé poloviny 20. století)*⁸: jeho řešení nebylo umožněno ani úrovní rozvoje techniky, ani ekonomickou silou daných států. Základna plnocenné ruské oceánské flotily (odpovídající době) v této oblasti by garantovala katastrofu mořského transportu Británie a jejích spojenců v případě konfliktu s Ruskem, což by vylučovalo možnost realizace vojenských scénářů typu "krymské války" 1853-56 a rusko-turecké války 1877-78. Jsou důvody domnívat se, že v případě realizace politiky rozvoje Alexandra III. po jeho smrti, by byl osvojován i Přímořský kraj, Sachalin a Kamčatka, což by dovolilo udržet a podporovat konstruktivní vztahy s Japonskem, protože rusko-japonská válka byla přímým důsledkem vtržení Ruska za vlády Nikolaje II. do sféry kolonizačních zájmů Japonska, nepodloženého ze strany Ruska odpovídající vojensko-ekonomickou silou.

Realizace politického kurzu Alexandra III., pokud by byl podpořen růstem vojensko-ekonomické moci a kulturním rozvojem Ruska, by mohl udělat nemožnými obě světové války 20. století v důsledku principu "nepřijatelných ztrát", na kterém stála mírová existence SSSR a NATO po zakončení druhé světové války v reálné historii.

Nicméně v roce 1894 ve věku 49 let Alexandr III. zemřel, a Nikolaj II., který nastoupil po něm, za méně než 10 let svého vládnutí neproduktivně utratil potenciál rozvoje země, vytvořený jeho otcem, a za méně než čtvrt století přivedl říši ke krachu a dynastii k zániku.

- V ateistickém chápání světa (zvláště se to týká přesvědčených "mraksistů") je to vše historická danost, když skrz řetěz náhod proslapuje cestu nějaká zákonitost.

Ale ateisté (a "mraksisté" zvláště) si nepokládají další otázky, které je na místě položit:

⁷ **Historie 19. století (История XIX века)** — Под ред. Лависса и Рамбо, пер. с фр., изд. 2, под ред. акад. Е.В.Тарле, ОГИЗ, Москва, 1939 г.

⁸ Historická fakta podporující toto tvrzení. Několik dní před napadení hitlerovského Německa na Polsko vyplul německý transatlantický parník "Brémy" z New Yorku. Angličané, jsa de-iure spojenci Polska, se ho pokoušeli najít a chytit, aby ho získali v roli válečné trofeje, a neuspěli. K tomu okamžiku disponovali pobřežní a palubní leteckou silou a letadlovými loděmi, rádiospojením, už byly první radary. "Brémy" se minuly se všemi, kdo je hledaly, a dopluly do Murmansku, kde zůstaly dva týdny a pak odpluly do Německa.

Tím více byl neřešitelný úkol blokování ruských námořních sil bází v Murmansku při absenci dálkové radiolokace a výzvědné aviace. USA v 80. letech provedly cvičení s velmi zajímavými výsledky, kde navíc měly k dispozici výzvědné družice. Svazu lodí v čele s letadlovou lodí "Forrestal" byl vytyčen úkol - v režimu rádiového ticha se schovat v jedné z oblastí tichého oceánu. Všechny ostatní síly, které se účastnily cvičení, měly za úkol je najít. Forrestal zůstal neobjeven dva týdny.

- Proč se během několika posledních staletí "britské koruně" výjimečně daří, a ruské říši se z větší části nedaří?
- Jaké zákonitosti jsou vyjádřeny v rozdílech obou řetězců náhod, spojených s tím "dařením" a "nedařením"?⁹
- V religiózním chápání světa jsou nevyhnutelné otázky:
 - Proč Bůh (tj. s jakými cíly) rozhodl tak, že starší bratr budoucího imperátora Alexandra III. - carevič Nikolaj Alexandrovič - zemřel v mladém věku?
 - Proč Alexandr III., který pracoval na blahé perspektivy rozvoje Ruska a světa, zemřel na vrcholu svých sil, a motlitby mnohých (včetně nyní svatého Jana Kronštadtského, o kterém současníci píší, že *po jeho motlitbách Bůh v řadě případů křísil mrtvé*¹⁰) pro jeho uzdravení a dlouhé vládnutí se ukázaly marnými?
 - V důsledku jakých příčin přivedlo vládnutí Nikolaje II. stát ke katastrofě a dynastii k zániku?

Ze všeho nejjednodušší je odpovědět na poslední otázku. Jak je zřejmé ze vzpomínek těch, kdo osobně dobře znal Nikolaje II. a měl s ním pracovní kontakty¹¹, Nikolaj II. se velmi často (fakticky - systematicky) stával obětí vnučování názorů svých "věrných služebníků", které odrážely apoliticko-nezodpovědné čistě obchodní ziskové cíle těch či oněch "elitářských" skupin nebo politické zájmy profrancouzských, proanglických, proněmeckých a dalších politických "elitářských" stran, které byly odtrženy od reality každodenního života ruského národa.

Usilování "elity" manipulovat carem, to je to, co tvrdě a nekompromisně potíral Ivan Hrozný; a co svým způsobem měkce, ale neméně rozhodně potíral i Alexandr III.¹²

Protože Nikolaj II. se k tomu ukázal nezpůsobitelným, jeho vládnutí se dá charakterizovat starořímským rčením: *Ten, kdo neví, do jakého přístavu pluje, nemá nikdy vítr v zádech.*

Tj. samoděržaví (pokud pod tím termínem chápat schopnost státu realizovat plnou funkci řízení) v Rusku padlo se smrtí Alexandra III. a bylo nepřítomno do 30. let 20. století, kdy byla moc v SSSR mnohými charakterizována jako "diktatura Stalina".

Politika v době vlády Nikolaje II. se stala vnitřně konfliktní, počínaje etapou stanovování cílů, pokud srovnávat s plnou funkcí řízení. Mezi nejkřiklavější případy patří:

- kauza lesních koncesí na řece Jalu v Korei, která se stala později jedním z důvodů rusko-japonské války;
- podepsání spojenecké rusko-německé smlouvy při osobním setkání s Vilémem II. na palubě

⁹ V našem chápání je to důsledek toho, že globalizace je objektivním jevem, ale její řízení nese subjektivní charakter. "Britská koruna" se účastní realizace řízení globalizace podle biblického projektu zotročení lidstva ve jméno Boha, a ruský stát nebyl obětí "nedaření se" jen v těch obdobích, kdy de-facto pracoval na alternativní koncepci globalizace - koncepci svobody a diktatury svědomí.

¹⁰ Pro takové epizody ze života Jana Kronštadtského viz internet

¹¹ Konkrétně viz Vzpomínky S.J.Witte; knihy vzpomínek velkovévody Alexandra Michailoviče (přítele od dětství Nikolaje II.); vzpomínky dcery Alexandra III., sestry Nikolaje II, velkovévodkyně Olgy Alexandrovny; vzpomínky A.F.Koni.

¹² Tato schopnost cara vykázat ostatní do patřičných míst dělala dojem dokonce na jeho "kolegy". Witte popisuje setkání Alexandra III. s princem Vilémem - budoucím německým císařem Vilémem II:

"Když jsme přijeli do stanice Brest, panovník ještě ani nevystoupil, když z druhé strany, ze směru Varšavy, přijížděla souprava, ve které jel mladý Vilém. Alexandr III. vyšel na nástupiště, byl v pruské uniformě a ve svém ruském zimníku. Když souprava prince Viléma přijížděl k nástupišti, kde stál imperátor, Alexandr III. sundal zimník a dal ho své ochrance, která se celou dobu nacházel poblíž.

Panovník se setkal s mladým Vilémem, poté s ním prošel okolo čestné stráže, a když byla ceremonie u konce, imperátor se otočil a silně křikl na svou ochranku, která se vzdálila: "Dej zimník". Tehdy princ Vilém, který rozuměl několik slov rusky, se okamžitě rozběhl k ochrance, uchoпил zimník, přiběhl k carovi a přehodil mu ho přes ramena. Tehdy jsem se politikou nezajímal, ale když jsem to viděl, pomyslel jsem si, že se Vilém Alexandra III. bojí - a skutečně, když se stal německým císařem, to strach, který vyvolal Alexandr III., v princovi Vilémovi zjevně zůstal.

Pamatuji si, jak posléze jsem měl možnost slyšet samotného císaře Viléma II., že osobnost Alexandra III. na něho udělal silný dojem. Řekl: "To byl vskutku samoděržavný car." (S. J. Witte. **Воспоминания**. Т. 1, гл. 10).

jachty "Polární hvězda" poblíž ostrova Bjorke 11/24. června 1905 a selhání uvedení té smlouvy do života v průběhu čtyř následujících měsíců Nikolajem II. pod tlakem předsedy komise ministrů S.J. Witteho¹³, ministra zahraničí Lamsdorfa a velkovévody Nikolaje Nikolajeviče¹⁴.

Negativní vzpomínky Viléma II. na tuto událost se nemohly neodrazit na důvěře Berlína k politice Ruska a ujištěním Nikolaje II. o tom, že Ruskem prováděná mobilizace neznamená automatický začátek vojenských akcí proti Německu a Rakousku-Uhersku v létě 1914, kdy byly dělány pokusy mírovou cestou normalizovat vyostřené vztahy Rakouska-Uherska a Srbska kvůli atentátu Gavrily Principa na následníka trůnu Ferdinanda.

Situace Ruska byla zhoršena tím, že Nikolaj II. byl psychologicky závislý na své ženě Alexandře Fjodorovně, přičemž Alexandr III. byl od začátku proti tomuto sňatku a svolil k němu div ne na smrtelné posteli. V dětství princezna Alice mnoho času strávila na dvoře její oblíbené babičky - britské královny Viktorie. A díky od ní získané výchově, pokud soudit podle politiky Ruska za vlády Nikolaje II., ona v režimu "bojového biorobota" sehrála v Rusku roli britského agenta vlivu. Právě kvůli této hlubinně-psychologické příčině vzájemných vztahů carských manželů se Rusko pod nominální vládou Nikolaje II. zřeklo politického kurzu, na který ho nasměroval Alexandr III., a místo oceánské flotily a systému jejího zabezpečení na Kolském poloostrově, což by mohlo garantovat rozvoj země v mírových podmínkách během celého 20. století, byla vybudována marná Libava a Port-Artur a Rusko "zakoplo" o dvě zhoubné války za realizaci globálně politických zájmů Britské říše a jejích nebritských pánů.

Avšak ani domácí, ani zahraniční historikové nepostřehli změnu politického kurzu Ruské říše a první roky vlády Nikolaje II: v učebnicích historie o tom není ani slovo.

Politika Nikolaje II. je zjevnou demonstrací faktu, že, bohužel, Alexandr III. neuspěl ve výchově následníka jakožto pokračovatele a garanta ruského projektu globalizace, který on započal, ačkoliv si toho možná sám nebyl úplně vědom. Ale geopolitičtí protivníci Ruska perspektivy jeho politiky vnímali jasně a postarali se o to, aby se nestaly realitou. Pokud mluvit o vnitřní politice třech posledních carů¹⁵, ve výsledku třech chyb třech posledních imperátorů byly uzavřeny možnosti realizace evolučního scénáře společensky-politického rozvoje v Rusku, který celkově už skoro 150 (od období Meidži - 1868) úspěšně let realizuje Japonsko, přičemž nemá na svém území přírodní bohatství, kterými disponuje Rusko.

Srovnání vnitropolitického života Ruské říše s vnitropolitickým životem Německé říše, Japonska a dalších průmyslově rozvinutých zemí v poslední třetině 19. - počátku 20. století ukazuje, že

¹³ Je na místě uvést, že Witte během vlády Alexandra III. a Witte během vlády Nikolaje II. byli jako dva různí lidé. Budoucí německý císař zjevně nebyl sám, na jehož psychiku mělo setkávání se s Alexandrem III. vliv, a tento vliv na psychiku byl reálným faktorem politiky Alexandra III. v období jeho vlády.

¹⁴ Text dohody v té formě, v jaké ho německý císař navrhl a v jaké ho podepsal Nikolaj II. (viz <http://www.hist.msu.ru/ER/Etext/FOREIGN/bjorke.htm>), byl podle mínění ministerstva zahraničí Ruské říše neslučitelný s činnými spojeneckými dohodami mezi Ruskem a Francií, ačkoliv jak je z textu vidět, přímý protifrancouzský charakter text dohody nemá a podle jeho znění Rusko nebylo zavázáno pomáhat Německu v případě, že Německo napadne Francii.

Přítom Nikolaj II. přivlekl k podpisu dohody i ministra moří admirála A.A. Biriljova - fakticky šachmatem - Vy mi věříte? - pak podepište (svědectví S.J. Witteho podle slov A.A. Biriljova). A Biriljov věrně podepsal, aniž dokument četl, který podepisoval ne svým jménem, ale jménem Ruska - jako svědek uskutečněné dohody obou imperátorů. Při vládě Alexandra III. by se něco takového stát nemohlo.

Viz také http://dic.academic.ru/dic.nsf/dic_diplomatic/267/БЪЕРКСКИЙ.

¹⁵ Alexandru II. náleží citát: "Řídit Rusko není složité, ale marné." (*Путин наградил Пьера Кардена орденом и нашел «коллегу» по галерам среди российских императоров. «Московский комсомолец» 04.11.2013: <http://www.mk.ru/politics/article/2013/11/04/940316-putin-nagradi-pera-kardena-ordenom-i-nasel-kollegu-po-galeram-sredi-rossijskih-imperatorov.html>*). Nezávisle na tom, z jakého kontextu je ta fráze vzata, **vyjadřuje příznání imperátora v nesmyslnosti existence dynastie**, protože pokud si hlava státu a dynastie neuvědomuje smysl, který by měl být realizován v důsledku jeho řídicí činnosti a činnosti jeho následníků, on objektivně neodpovídá zaujímané pozici. V systému vazeb, představených na obr. 1 a 2 v analytické práci VP SSSR "Pravdivý a svoboden je jejich jazyk a s vůlí Nebeskou druženi...", **je ta fráze Alexandra II. je příkazem na likvidaci dynastie a říše jako státní formy organizace života společnosti**. Všechna následující historie klanu Romanovců mluví o tom, že příkaz byl přijat k vyplnění.

zostření třídních antagonizmů v Rusku a dozrávání v něm dvou revolučních situací bylo reálně způsobeno zejména vlastním státním řízením v Rusku.

Hlavní příčina toho je spojena se zvláštnostmi architektury struktur státnosti Ruské říše v aspektu její schopnosti nést plnou funkci řízení, tj. schopnosti realizovat samoděržaví de-facto, a ne de-iure.

V manažerském osmyslení politiky a historie vyzývá zájem, jak jsou specializovány orgány státní moci a jak jsou navzájem propojeny, protože jejich funkční specializace a komutace určuje, zdali je státnost schopná nést plnou funkci řízení, nebo ne. Obrátíme se k historii a podíváme se na architekturu státnosti Egypta epochy faraonů, zobrazenou na schématu č. 1.

Vyšší žrečestvo Egypta bylo představenou dvěma skupinami po deseti lidech v čele s vrchním 11. žrečem v každé skupině. Jedna skupina se nazývala "desítka severu", druhá "desítka jihu". Vyšší žrečestvo celkově se nazývalo "hierofanti". Smysl toho termínu je "čtoucí osud" nebo "znající budoucnost"¹⁶. Jim byl podřízen "Dům života" - vyšší vědecko-výzkumná struktura země, která na první žádost obstarávala vše nutné z libovolné oblasti Egypta, a vyplňovala libovolné požadavky-práce v možnostech ekonomických možností země¹⁷.

Při srovnání s plnou funkcí řízení je vidět, že právě tyto dvě skupiny hierofantů nesly funkci: identifikace problémů, stanovování cílů ve vztahu jejich řešení, a neoddělitelnou (od stanovování cílů) funkci prognostiky - "predikce" - předpovídání budoucnosti. Na schématu 1. jsou obě skupiny

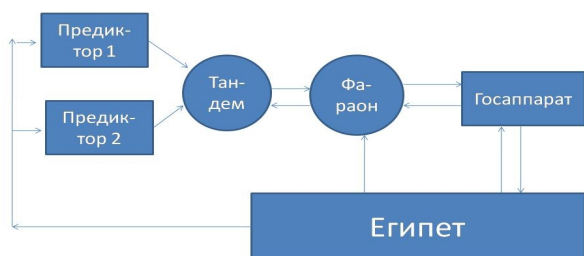

Рис. 1. Реализация полной функции управления в Египте времён фараонов

vyššího žrečestva v souladu s funkcí, kterou nesly v schématu řízení "prediktor-korektor"¹⁸, označeny jako "prediktor 1" a "prediktor 2".

Přítomnost dvou skupin hierofantů a jejich „prvohierarchů“ (představených) garantovala situaci, ve které se názory na jedny a tytéž situace, které byly vypracovány v každé skupině, ukázaly být navzájem neslučitelnými. Protože množství účastníků obou skupin bylo sudým, a vrchní hierarchové si byli rovni, byly nevyhnutelné situace, v kterých rozhodnutí nemohlo být přijato

metodou hlasování. Filozofii, která se projevila ve vybudování takových struktur, nyní necháme stranou¹⁹. Poznamenejme jen, že taková struktura byla vytvořena záměrně kvůli tomu, aby v situacích různých názorů byli účastníci obou skupin hierofantů na základě specifických psychologicko-etických praktik, odmítajících osobní autorská práva (jeden ze "základních kamenů" současné kultury), mohli objevit chyby subjektivizmu, které se projeví v odlišných názorech na tutéž otázku, a, osvobodíce se od nich, vypracovat nějaké třetí řešení/mínění - lepší, než předchozí dvě. To je možné nazvat "tandemový princip činnosti", a na schématu 1 je výše naznačená procedura překonání vzájemných rozporů a vypracování řešení přijatelného pro obě strany zobrazena kroužkem "tandem".

Libovolné manažerské rozhodnutí může být vypracováno buď individuálně, nebo kolektivně. Ale při jeho zhmotnění v životě může být koordinátor prací, nesoucí plnou odpovědnost za průběh prací a jejich výsledek, jen jeden jediný. Pokud při koordinaci prací není princip jediného hlavního koordinátora zabezpečen, nastupuje do činnosti algoritmus destabilizace až destrukce řízení, popsany známým rčením - "U sedmi chův je dítě bez dozoru."

¹⁶ И.Ш.Шевелев, М.А.Марутаев, И.П.Шмелев. **Золотое сечение**. — М.: Стройиздат. 1990.

¹⁷ Současná ruská Akademie Věd statusem "Domu života" nedisponuje, a její členové a členové-korespondenti jsou neschopni realizovat funkci žrečestva, tj. realizovat první etapy plné funkce řízení, za celou historii existence ruské akademie věd, od jejího založení Petrem I.

¹⁸ Prediktor-korektor ("předpovídač"- "opravovač") je schéma řízení, ve kterém se uplatňuje v procesu řízení prognóza chování objektu pod vlivem řídicí činnosti, vnitřních změn objektu a interakce s okolním prostředím. V tom případě část zpětných vazeb v konturách cirkulace informací v procesu řízení se zamyká ne skrz uskutečněnou minulost, ale skrz prognózovanou budoucnost. Díky tomu ve schématu prediktor-korektor může být zabezpečena nejvyšší kvalita řízení, protože řídicí vliv může reagovat preventivně na hrozící negativní vlivy a vnitřní změny.

¹⁹ Viz práce VP SSSR "Mrtvá voda", "Základy sociologie" (т. 1, раздел 5.10).

V procesu realizace plné funkce řízení v řízení Egypta byl takovým jediným koordinátorem faraon. Z jedné strany byl před vyšším žrečestvem plně odpovědný a sám měl dostatečně vysoké žrečeské zasvěcení, které zabezpečovalo soulad jeho chápání světa s chápáním světa hierofantů, a z druhé strany byl hlavou státnosti a vedl práci státního aparátu, který řídil Egypt.

Schéma č.1 v souladu s její plnou funkcí řízení ukazuje, že architektura státnosti Egypta dob faraonů nesla plnou funkci řízení, a všechny etapy plné funkce řízení byly realizovány na profesionální osnově. Šipky na ní ukazují přímé vazby (vydávání příkazů) a zpětné vazby (informace o vykonání příkazů a stavu situace).

Souhrn těch druhů činnosti, kterými se zabývali hierofanti, je možné nazvat konceptuální mocí, protože právě oni vypracovávali koncepci řízení Egypta jako množinu cílů, cest a prostředků jejich realizace. Nicméně mezi vyšším žrečestvem a hlavní masou obyvatel Egypta, včetně "elity", jejíž představitelé pracovali ve státním aparátu, ležela světonázorová propast, navíc cíleně udržována systémem stupňů zasvěcení. Proto pro to, aby koncepce řízení mohla být realizována, ji bylo nutné transformovat v obrazy a pojmy, které by byly pochopitelné hlavní masě obyvatel, jehož vnímání světa bylo odlišné od vnímání světa vyššího žrečestva. Tento úkol řešila ideologická moc, která ve starém Egyptě byla taktéž realizována žrečestvem, podporujícím religiózní kult a vykládajícím politiku v smyslu realizace "vůle bohů". A až poté, co koncepce řízení našla své ideologické vyjádření ve formě, přijatelné pro společnost²⁰, začala realizace koncepce řízení v praktické politice a realizovaly se kroky, které byly ve výsledku vztaženy ke kompetenci zákonodárné, výkonné a soudní moci.

Pokud obr. 1 vnímat jako funkční schéma, to v Ruské říši bloky "prediktor 1", "prediktor 2" a "tandem" nebyly přítomny, a jejich funkce se mlčky vkládaly na cara, kterému ve schématu odpovídá blok "faraon". Ale protože ty funkce byly vkládány na cara mlčky, "samo sebou", byly realizovány podle míry chápání a vnímání tím či oním carem osobně jejich souhrnu. V důsledku toho, že v kultuře země chyběla teorie sociálního řízení, adekvátně popisující plnou funkci řízení ve vztahu ke společnosti, míra profesionalizmu, s kterou různí carové realizovali samoděržaví, byla různá, a předávání návyků jeho realizace od cara k jeho následníku nebylo garantováno.

V tom spočívají historické výzvy, na které není schopná odpovědět státnost typu "Ruská říše", ve které může být nositelem samoděržavné moci jen car, a všichni ostatní nemají být více, než věrnými poddanými, a ucházet se o žrečeskou moc, která v plné funkci řízení stojí nad carskou mocí, je zločinem.

Ideologické zabezpečení právě takové státnosti a systému jeho vzájemných vztahů se společností se datuje k Jozefu Volockému, kterého ruská pravoslavná církev považuje za svatého. Psal: "Car, ze své podstaty, je podoben ostatním lidem, a ze své pozice a moci je podoben Vševyšnímu Bohu."²¹

Ale Volocký neoslavuje carskou moc, v tom smyslu, že by prohlašoval její bezhříšnost, jak ho mnozí interpretují, protože "samého cara Jozef zařazuje do téhož systému Boží vertikály, — i car je jí podřízen, a jen v předělech Zákona božího a záповědí disponuje svou mocí. A nedobrému ("svévolnému, svéhlavému") caru není správné se podřizovat, on ve skutečnosti carem ani není - "... takový car není Boží sluha, ale ďábel, a není carem, ale mučitelem."²²

Tj. Volocký vnesl do církevního vnímání etickou normu dokřesťanské Rusi: člověk a pozice, kterou zastává, se nesmí slučovat; všichni musí pracovat na obecné blaho v mantinelech Záměru, starat se o sebe navzájem, a car v tom celonárodním úsilí je jen hlavním vedoucím. Ze ztotožňování osoby a sociální pozice, kterou zastává, vznikají mnohé společenské problémy.

²⁰ Na určité etapě hierofanti zachtěli moci nejen nad Egyptem, ale i nad vším lidstvem. Koncepci ztročení lidstva ve jménu Boha podali společnosti ve formě Bible, která nevyvolala námitky společnosti.

²¹ V.V.Zenkovský (Протоиерей В.В.Зеньковский.) **Historie ruské filozofie.** YMCA-PRESS, Париж, 11, rue de la Montagne-Ste-Genevieve. 1989. T. 1, ч. 1. — С. 49.

²² Arcikněz G. Florovský. Cesty ruského bohosloví. (Часть 1. — Издание второе, исправленное и дополненное, 2003 год. Интернет-версия под общей редакцией Его Преосвященства Александра (Миллента), Епископа Буэнос-Айресского и Южно-Американского. — Интернет-ресурс: http://dl.biblion.realin.ru/text/10_Bogoslovie/Florovskij_Puti_russkogo_bogosloviya/Florovskij_Puti_russkogo_bogosloviya-1.doc.)

Volocký fakticky varoval od ztročení společnosti dogmatem o neomylnosti a bezhříšnosti carské moci, které sice nebylo církví nikdy otevřeně deklarováno, ale fakticky bylo přítomnosti v tichosti v období mnoha carů a stalo se jednou z příčin, a generátorem katastrofy roku 1917. Toto "dogma" se otevřeně projevilo v plném titulu Nikolaje II: "Z Boží milosti, My, Nikolaj Druhý, Imperátor a samovládce celé Rusi, polský král, finský velkokníže, etc. etc."²³. Kromě toho ideologickou pozici "srdce carovo v ruce Boží"²⁴ se předpokládá vnímat právě v tomto smyslu - automaticky garantované neomylnosti a bezhříšnosti carské moci. Nicméně reálně to automatizmem není, vznikajícím ve výsledku narození v carské rodině nebo ve výsledku církevního rituálu pomazání, ale je to osobní kvalita vypracovaná nebo nevypracovaná těmi, kdo se ocitli na pozici hlavy státu²⁵.

Ale Jozef Volocký se nijak nevyjádřil k otázce, jak poznat Záměr a vrátit samoděržaví do hlavního proudu Božího Záměru v případě, pokud je car "svéhlavý" (jde proti Záměru) nebo se díky nějakým okolnostem stane nezpůsobilý k realizaci samoděržaví po plné funkci řízení.

Tato systémová chyba se opakovala a opakuje v historii země na protažení staletí, v důsledku čehož ve společnosti nebyly a nejsou legální možnosti jak působit na státnost, pokud začíná tvořit nepravdu a trvá na tom.

Druhou příčinou je neschopnost dvořanského stavu vynést ze svého středu objektivně nutné množství profesionálně adekvátních činitelů pro realizaci řídicí činnosti v státní civilní i vojenské službě a v podnikání. O tom vypovídají hodnocení současníků a účastníků dění. Witte charakterizoval dominující výkonný (řídicí) stav (kastu) v Rusku takovýmito způsobem: "*Většina našeho dvořanstva představuje spolek degenerátů, kteří kromě svých vlastních zájmů a ukájení vlastních chťičů nic neuznávají, a proto zaměřují všechna svá úsilí na získání těch či oněch výhod na účet národních peněz, vymáhaných od zchudlého ruského lidu ve veřejném zájmu...*" A v takovémto hodnocení není sám. Ključevskij poznamenal: "*Ruské dvořanstvo zaměnilo svůj osobní dluh (rozuměj: povinnosti) za dluhy státní bance.*" Mnoho informací o defektech státního řízení, včetně aspektu kádrové politiky, v dorevoluční době dávají vzpomínky dalších současníků²⁶ a účastníků dění, včetně velkovévody Alexandra Michailoviče a sestry Nikolaje II., velkovévodkyně Olgy Alexandrovny.

Pokud si položíme otázku, kdy vznikla tendence k tomu, aby říše zanikla v důsledku nedostatku profesionálně odpovídajících a osobně čestných kádrů, ukáže se, že alternativní varianta toku historie Ruska byla také uzavřena v době vlády Alexandra III. Pověstný oběžník, který získal mezi inteligencí název "výnos o kuchařčiných dětech" - "Doklad o omezení gymnazijního vzdělání" (oficiální název) byl vydán v roce 1887 a získal podporu Alexandra III.

"Výnos doporučoval ředitelům gymnázií při přijímání dětí brát v úvahu možnosti osob, které se o děti starají, zabezpečovat nutné podmínky pro výuku; takovým způsobem se "gymnázia osvobodí od přijímání dětí kočich, lokajů, kuchařů, pradlen, malých trhvců a tomu podobných lidí, jejichž děti, s výjimkou obzvlášť talentovaných, nemají co usilovat o střední nebo vyšší vzdělání." (podle textu Wikipedie).

Ale dokud se dítě nezačne učit, určit zda je "obdařeno výjimečnými talenty" nebo ne, u většiny lidí nejde.

Pokud přiznáme fakt, že Všemohoucí není lhostejný k tomu, co a jak se děje na Zemi a hovoří s lidmi jazykem jejich životních okolností, to výše upomínanou havárii carské soupravy v Borkách v

²³ http://www.c-cafe.ru/days/bio/29/032_29.php.

²⁴ Vztahuje se ke králi Šalamounovi: "*Jako potůčkové vod jest srdce královo v ruce Hospodinově; kamkoli chce, nakloňuje ho.*" (Kniha přísloví, 21:1). — ale k tomu, aby to tak bylo, Šalamoun usiloval od dětství a zabezpečil realizaci toho principu svými osobními kvalitami, což ho odlišuje od drtivé většiny jiných monarchů, které znala historie.

²⁵ A podobně, pokud carevič Nikolaj Alexandrovič zemřel, v důsledku čehož se stal Alexandr následníkem trůnu, je třeba vyvodit závěr, že ohledně této kvality - přístupnost srdce k volání Shora (a jako důsledek - po možných výsledkům jeho vlády) - on výrazně ustupoval svému bratru, v důsledku čehož byla Shora dána přednost Alexandru v roli následníka a budoucího imperátora.

²⁶ Viz například: В.В.Вересаев. **На японской войне**; В.И.Семёнов. **Расплата**; Произведения А.Ф.Кони.

říjnu 1888 je třeba interpretovat jako odpověď Shora na "výnos o kuchařčiných dětech".

Bylo to varování, předznamenání dané Shora bezprostředně caru a následníku trůnu²⁷ o tom, že jimi zvolená politika povede říši ke katastrofě.

Vyšetřování katastrofy v Borkách ukázalo, že příčinou bylo neadekvátní řízení jak rozvoje železničního transportu obecně (lehké koleje, dřevěné pražce, nekvalitní balast²⁸), tak i jízda carské soupravy (překročení bezpečné rychlosti, překročení dovoleného zatížení, v důsledku čehož koleje pod soupravou nevydržely). Motivem pro systematická narušení při organizaci jízdy carské soupravy bylo masové přání blýsknout se rychlostí jízdy při všestranném porušení bezpečnostních norem spoléhajíc na "štěstí". Konkrétně, během oficiálního vyšetřování vyšlo

najevo, že úsek, na kterém došlo k neštěstí, byl už v létě 1888 prohlášen za havarijní, a při průjezdu byla předepsána snížená rychlost jízdy²⁹. Nicméně navzdory tomu byl itinerář jízdy sestaven tak, že na daném úseku souprava jela s překročenou bezpečnou rychlostí dokonce s ohledem na ideální technický stav tratí té doby. Kromě toho, podle Witte vagon ministra železnic, dodán první v sestavě, byl vadný.

Ve výsledku Alexandr III. nevyvodil pro nikoho trestní odpovědnost (ačkoliv několik lidí bylo odvoláno), možná proto, že chápal, že v konečném důsledku je vinen on sám jakožto nejvyšší "vedoucí" státu, jehož politika vytvořila atmosféru, ve které servilní konání "věrných poddaných" udělaly katastrofu nevyhnutelnou³⁰.

Podle mínění mnohých současníků právě tato havárie podlomila zdraví Alexandra III. Jde o to, že k ní došlo, když se carská rodina sešla do jídelního vagonu k obědu kolem jedné odpoledne.

"Obsluha přinesla gurjevskou kaši ke společnému stolu a ztuhla v očekávání. Poté, co budou talíře cara, jeho ženy a velkovévodu naplněny, bude možné odnést jídlo do dětské jídelny, nakrmit mladičkou carevnu a její chůvu... ale dojíst oběd se nikomu nepodařilo. Nedaleko stanice Borky souprava najednou prudce poskočila, potom ještě jednou. Pasažéři ztratili rovnováhu a popadali. Nikdo nestihl pochopit, co se stalo, když se doslova ve vteřině vagon roztrhl na kusy, doslova jako papírová krabička. Těžká kovová střecha spadla dolů a zastavila se několik centimetrů od hlav ležících pasažérů. Carskou rodinu zachránilo jen to, že kola a půl vagonu odletěly, jako uříznuté nožem, a lidé se ocitli přímo na kolejích na koberci, který pokrýval předtím podlahu jídelního vozu. Pokud by se vagon udržel vcelku, střecha by je všechny rozmačkala.

Imperátor, který byl bohatýrského založení, byl schopen nadzvednout těžkou střechu a udržet ji několik minut na svých bedrech, než se všichni dostali do bezpečí. Zlatá tabatěrka, kterou měl v zadní kapse, byla rozmáčknuta na plíšek. Imperátor vždy disponoval neuvěřitelnou fyzickou silou, a extrémní situace ji ještě znásobila.

²⁷ Následníku k tomu okamžiku bylo 20 let - věk, ve kterém už je na čase přemýšlet o smyslu života a cestách jeho realizace a mnohé chápat, včetně toho, co se ve společnosti historicky zformovalo špatně, jinak, než mělo.

²⁸ Balast — vrchní část železničního násypu, na kterém leží pražce.

²⁹ <http://marginal06.livejournal.com/264274.html>.

³⁰ V řadě publikací (např. <http://www.liveinternet.ru/users/3342196/post293026043/>) se tvrdí, že katastrofa v Borkách byla důsledkem útoku. Nicméně verze výbuchu, tj. pokus připravit cara a jeho rodinu o život, v Ruské říši nebyla oficiálně přijata, a bezpečnostní služby nehledaly viníky v tomto smyslu. Poslední okolnost je v našem chápání odpovídající a Witte, když označil za příčinu čistě technický stav železnice a porušení bezpečnostních norem, měl pravdu.

*"To byl skutečně čin hodný Herkula, za který pak musel zaplatit velkou cenu, ačkoliv tehdy to ještě nikdo netušil", - říkala velkovévodkyně Olga Alexandrovna, která unikla stejně jako ostatní děti Alexandra III. v ten den smrti"*³¹.

Olga Alexandrovna, kterou ze zničeného dětského vagónu zachránila chuva, nebyla sama toho názoru, že právě vlivem přetížení organismu v extrémní situaci si car poškodil zdraví. Po této tragédii se v jeho organismu začaly rozvíjet procesy vedoucí k biologicky předčasně smrti, tím více při stimulaci rozvoje jaterních problémů systematickou konzumací alkoholu a tabáku.

Příčiny katastrofy v Borkách a příčiny katastrofy říše, ke které došlo přesně 30 let po vstoupení v platnost "výnosu o kuchařčiných dětech", jsou identické: právě tato okolnost dává právo považovat ji za znamení, dané Shora; jako svého druhu narážku na to, že je třeba měnit politiku v oblasti národního vzdělávání.

Avšak událost byla vyhodnocena v jiné rovině. Měsíc po katastrofě Alexandr III. napsal bratru Sergeji:

"Skrz co nás Bůh uznal za vhodné provést, skrz jaké zkoušky, morální muka, strach, tíži, a nakonec radost a vděčnost Stvořiteli za záchranu všech srdci drahých, celé mé rodiny! Co jsme zažívali, přes co prošli a jak jsme vděční Bohu, si můžeš představit! Ten den se z naší paměti nikdy nevytratí. Byl strašný a zároveň zázračný, protože Kristus se rozhodl ukázat celému Rusku, že ještě tvoří zázraky a zachraňuje od jasného zániku ty, kdo v Něj a jeho velikou Milost věří."³²

A církve servilně interpretovala záchranu carské rodiny v té katastrofě jako zázrak, ve kterém se projevila starost Shora o imperátora a dynastii, a ne jako předznamenání katastrofy říše v případě zachování stávajícího politického kurzu.

V důsledku toho vnitřní politika, včetně politiky v oblasti vzdělání, nebyla po katastrofě v Borkách změněna. Sám Alexandr III. byl stejně jako předtím stoupencem stavovského uspořádání společnosti³³, ve kterém je dostupné ke vzdělání, zvláště k vyššímu, údělem privilegovaných tříd, a ne libovolného dítěte nebo dospělého člověka. Alexandru III. patří reakce na prosbu selky M.A. Ananinové o tom, že její syn se chce učit na gymnáziu: "Neslýchané, mužik, a leze na gymnázium!"³⁴ — a to poté, kdy v osobě Lomonosova bylo kastovní-klanové vládnoucí "elitě" Ruska ukázáno, že v otázce distribuce talentů Bůh ignoruje stavovské a klanové předsudky lidí. A to navzdory tomu, že z titulu své funkce byl Alexandr III. nejen zavázán znát práci Puškina "O národním vzdělání"³⁵, napsanou na zakázku Nikolaje I., ale byl zavázán vypracovat si k ní detailní vyargumentovaný postoj. Ignorování těch faktů porodilo politiku v oblasti vzdělání, která vyvolala deficit adekvátních kádrů v oblasti řízení, což v součtu s neschopností architektury struktur státnosti nést plnou funkci řízení přivedlo říši ke katastrofě, jejímž bezprostředním nástrojem realizace se stal Nikolaj II. a jeho žena.

A právě proti tomuto principu "elitářství" sociální základny státní moci ve výběrů kádrů a řízení ekonomikou vystupoval v roce 1917 Lenin, když vzpomínal onu "kuchařku" ve stati "Udrží si bolševici moc?" a trval na tom, že jakákoliv kuchařka, jakýkoliv dělník by se *měli učit* řídit stát.

Kromě toho, nevzdělané obyvatelstvo nemůže být nositelem masově aplikovaných vysokých technologií a organizace ekonomiky. Klučevskij v jednom z aforismů charakterizoval stav, vzniklý v Rusku v důsledku politiky vzdělávání, takto: *"V Rusku nejsou střední talenty, prostí mistři, jsou jen osamocení géniové a miliony k ničemu nehodících se lidí. Géniové nemohou nic udělat, protože nemají učně, a s miliony nelze nic udělat, protože nemají mistry. První jsou neužiteční, protože je*

³¹ <http://eho-2013.livejournal.com/145437.html>.

³² <http://eho-2013.livejournal.com/145437.html>.

³³ Jsou svědectví, že vyjadřoval nevoli nad zrušením nevolnictví.

³⁴ Noviny "Duel" — № 33 (63) 17 srpna 2010: http://www.duel.ru/201033/?33_6_2,

<http://www.krasnoetv.ru/node/5847>. Konkrétně na základě tohoto výnosu byl z Oděského gymnázia vyloučen budoucí sovětský dětský spisovatel K. I. Čukovskij - ve skutečnosti Nikolaj Vasilijevič Korneičuk (1882-1969).

³⁵ <http://pushkin.niv.ru/pushkin/text/articles/article-015.htm>. Prvně byla publikována v roce 1884 za vlády Alexandra III., tj. publikace mohla sehrát roli varování před budoucím uzákoněním výnosu "o kuchařčiných dětech".

jich příliš málo, druzí proto, že je jich příliš mnoho." V tu dobu se to nejvýrazněji projevilo v přípravě k rusko-japonské válce:

- Británie, během několika předcházejících století vzdělanější, postavila Japonsku mořskou flotilu, aniž by snížila tempo budování vlastní flotily (vklad ostatních zemí v budování japonské flotily byl podstatně nižší než britský);
- Rusko, dokonce s pomocí cizích států, které pro něj postavily nemalou část bojových lodí, které bojovaly v rusko-japonské válce, se zpozdilo minimálně o rok a půl s dokončením svých programů a nebylo schopné postavit flotilu, která by japonskou převyšovala po kvalitativní a množství stránce.

Pokud by místo výnosu o "kuchařčiných dětech" car³⁶ podepsal výnos o vytvoření systému všeobecného plošného národního vzdělávání, vytvoření a rozšíření sítě carských učilišť včetně vyšších pro děti obdařené talenty, které rozpozná systém základního vzdělání, a realizoval by ho v životě s toutéž nálehavostí, s jakou prováděl jiné věci, za 20 let by Rusko mělo kádrový korpus pro řídicí posty, adekvátní výzvám doby, pro který by car

byl "bátuškou" nejen metaforicky, ale i podstatou, a oni sami by byli schopní zajistit mu podporu v realizaci samoděržaví země. Ten systém by mohl nastartovat obrození celonárodní žřečeské (konceptuální) moci a získat mnohé z těch, kdo se později stali revolucionáři a projevíli se ve státním a sociálním budování budoucího SSSR. Mohl by zbavit zvenčí financované a inspirované revoluce tvůrčí kádrové základny³⁷. Předpokládáme, že v případě takové politiky v oblasti vzdělání

³⁶ Zleva - reprodukce obrazu Ilji Repina "Alexandr III. přijímá stařešiny ve dvoře Petrovského paláce" (originál se nachází v Treťjakovské galerii). K té události došlo v Moskvě 9. (21.) května 1885 po korunovaci Alexandra III.

³⁷ Pro srovnání. K počátku rusko-japonské války byl kompletní personál japonské flotily gramotný, negramotní branci ve většině posádek Japonska tvořili 10-20%. Od roku 1905 po vítězství ve válce byly všechny děti z Japonska zapojeny do systému povinného vzdělávání.

V Rusku byl podíl negramotných v řadách rekrutů na počátku vlády Alexandra III. 76,94%, k roku 1887 se zmenšil na 74,22%. "V odpověď na kroky důstojníků k uspokojení usilování o získání gramotnosti mezi vojáky v roce 1892 následovalo objasnění: "Těžko je možné souhlasit s tím, aby výuka gramotnosti v armádě zabírala tak významné místo... na armádu nemůže být vložena role sloužit průkopníkem gramotnosti mezi širokými masami, prostředků a času je málo."

Ke konci 1890-tých let přestali vojáky učit číst a psát téměř ve všech oblastech, kromě Kyjevské; kde generál M.I.Dragomirov pokračoval ve stavění otázky, že je nemožné učit vojenskému řemeslu negramotné lidi." (podle údajů wikipedie, článku "Gramotnost rekrutů").

Podle údajů "vojensko-statistické ročenky armády za rok 1912" "mezi nižšími důstojníky ruské armády bylo gramotných méně než polovina". Existovala kategorie "pologramotných" (24%) - umějících jen číst. "Gramotných mezi nižším důstojnictvem je (bez kozáků) 47,41%, a těch, kdo dokončil jakoukoliv školu - 10,74%". (<http://maxpark.com/community/4454/content/1415701>). Tj. 89,26% novobranců nezískali jakékoliv systematické vzdělání.

Kromě toho, od roku 1871 v Japonsku funguje princip rovnosti všech obyvatel před císařským domem. Výsledkem dodržování toho principu a kultu "veškerý národ Japonska je jedna rodina" bylo Japonsko v historicky krátkou dobu schopné odstranit staletý antagonismus mezi samurajskou kastou a národem. Romanovci od principů stavovsko-kastovní společnosti ustupovali jen pod tlakem okolností, jejichž souhrn i zahubil říši a dynastii za vlády Nikolaje II. A v Ruské říši do počátku první světové války existovaly vojenské vyšší vzdělávací instituce, z nichž nejznámější byl Mořský a Pázeský korpus, ve kterých se mohly vzdělávat jen děti "elity". Jen nedostatek vojenských kádrů, který vyšel najevo během první světové války, přinutil dynastii umožnit získání vojenského vzdělání i širší vrstvě lidí. Mezi ně patřil například vynikající vojensko-mořský důstojník SSSR, admirál flotily Sovětského svazu, I.S. Isakov (Isaakjan) - syn železničního technika, který se během Romanovců nemohl dostat do Mořského korpusu a učil se ve speciálních "Гардемаринских классах" (vojenské učiliště, založené r. 1914), k jejichž absolventům se absolventi Mořského korpusu chovali jako k důstojníkům druhé kategorie.

by se katastrofa v Borkách nestala a Alexandr III. by vedl Rusko ještě dlouhou dobu. Nicméně to se v reálné historii ukázalo nemožným.

Situace se zhoršovala tím, že "pravoslavná" církev a ruská "elita" vždy byla proti růstu počtu vzdělaných lidí v zemi. Petr I. také konal v korytě této tradice, protože nutil ke vzdělání jen dvořanstvo a duchovenstvo a neumožnil vzdělání prostému lidu. Tím nevyužil tvůrčí potenciál národů Ruska a importoval vědu společně s vědci ze Západu, v důsledku čehož do konce 18. století ne všichni akademici uměli číst a mluvit rusky. Takový stav se zachovával až do začátku vlády Alexandra III. Proto dokonce, i kdyby vydal výše diskutovaný výnos o všenárodním vzdělání, musel by překonat odpor církve a vyšších vrstev "elity". A je třeba poznamenat, že i vnímání světa jeho samého bylo zformováno církví (včetně K. P. Pobedonoscova), v důsledku čehož církev také nese určitou část odpovědnosti za to, že Alexandr III. znemožnil Rusku ty možnosti rozvoje, které úspěšně realizovalo Japonsko v době po reformě Meidži (1868). Šintoizmus a buddhizmus v Japonsku, katolicizmus (po reformaci) a protestantizmus v Evropě nebyly natolik nepřátelské ve vztahu k vědě a růstu vzdělanosti národa, jako to bylo vlastní ruské pravoslavné církvi v průběhu celé její historie až po současnost. **Jediná skutečná religie je diktatura svědomí**, ale právě to potírala a potírá RPC svým věroučením a dogmatizací víry³⁸.

Výzkumy ukazují, že zavedení alkoholu do organismu v objemu odpovídajícím sklenici suchého vína způsobuje pád IQ od 3-8 bodů po období dvou až tří týdnů. Pokud mluvit o následcích vlivu lahve šampaňského na intelektuální činnost člověka, to negativní účinky se kompenzují teprve za 2-3 roky života v absolutní střízlivosti.

Systematická, pokud ne denní, tak týdenní spotřeba vína a vodky byla u dvora normou. Jak je známo, působení alkoholu potlačuje stud a svědomí, v nichž se projevuje dialog osobnosti s Bohem v otázkách objektivnosti rozdílů Dobra a Zla v jejich konkrétních projevech. Možná proto do vědomí Alexandra III. Shora nebylo možné "dozvonit se", v důsledku čehož on, i když věřil v Boha, ale nebyl k němu vnímavý ve svém vnitřním světě, žil a vládl Ruskem v souladu s nesprávnými tradicemi, nepřehodnotil je a nerozvinul tvůrčí princip samoděržaví. Proto v jeho biologicky předčasné smrti se při všech ostatních jeho dobrých úmyslech a činech, namířených na rozvoj lidstva v podmínkách mírové koexistence velmocí, projevila ta okolnost, že stavovsko-kastové rozdělení společnosti, které nevyhnutelně způsobuje potlačení a nevyužití Bohem daného potenciálu osobního rozvoje, není podporováno Shora.

Likvidace systému utlačování "člověka člověkem", — jak je zřejmé z historie, — je jeden z nejvíce prioritních (z hlediska důležitosti) cílů řízení Hierarchicky nejvyššího řízení (Všemohoucnosti).

Ten potenciál rozvoje, jehož realizaci překážela politika Alexandra III. podpory stavovsko-kastovního rozdělení společnosti, byl ve mnohém realizován v epoše stalinského bolševizmu, a Stalin měl všechna práva tvrdit, že "Bůh pomáhá bolševikům".

Ale jak ukazuje historie, z chyb minulých pokolení si málokdo z potomků bere ponaučení.... Jak poznamenal V. O. Klučevskij - "*Historie není učitelka, ale dozorkyně magistra vitae: ničemu neučí, jen trestá za včasné neosvojení.*"

Podtrhneme závěry této kapitoly:

³⁸ Potvrzením toho, že tato obvinění nejsou prázdná slova, slouží slova velkovévody Alexandra Michailoviče v jeho autobiografii: "Poprvé ve svém životě jsem se dozvěděl o existenci různých hříchů a jejich definic ze slov Otce Titova. Jako sedmileté dítě jsem se měl kát ze své spoluviny v ďábelských činech. **Pán Bůh, který se mnou rozprávěl šepotem pestrých květů v našem sadu, se najednou proměnil v mém vědomí v hroznou, nelitostnou bytost.** Nehledě na mé oči plné strachu, otec Titov mi vyprávěl o prokletích a věčných mukách, ke kterým budou odsouzeni ti, kdo tají své hříchy. Zvyšoval hlas, a já, třepaje se, jsem se díval na jeho kříž, osvětlený paprsky jasného kavkazského slunce. Mohlo se stát, že jsem se vědomě nebo nevědomě dopustil nějakého hříchu a utajil ho? (...)
Vyšel jsem z kostela s pocitem, že jsem navždy ztratil něco neobyčejně cenného, co už nikdy nemohu znovu získat, dokonce jestli se stanu Imperátorem všeho Ruska." (Книга воспоминаний, гл. 2).

Jaká může být diktatura svědomí, dokud člověk neosvobodí sám své chápání a vnímání světa od všeho toho tmářství?

Jediný funkční recept léčby chronického "nedaření se" Ruska-Rusi v globální politice je nabytí konceptuální gramotnosti národem a neochvějná realizace vlastního projektu globalizace, alternativního biblickému, vyjadřujícího diktaturu svědomí a namířeného na její dominanci v globálním měřítku.

Kapitola 2.

Sakrálnost státní moci: v minulosti, přítomnosti a v budoucnosti

Fakta a vztahy mezi nimi jsou podrobně rozvedeny v části 1 a popisují, jak státní moc Ruského impéria ztratila svůj posvátný charakter, tj. tu vlastnost, která se v politologii pojmenovává termínem „sakrální“. Podívejme se, co k termínu říká dnešní nejdostupnější encyklopedie – Wikipedie:

"Sakrální (z lat. *sacrum*, angl. *sacral* = svaté, posvátné, zasvěcené bohům) – v širším smyslu vše, co se vztahuje k Božskému, náboženskému (religióznímu), nebeskému, tajuplnému, iracionálnímu, mystickému, odlišnému od běžných věcí, pojmů a jevů. Sakrální objekty mají nejen materiální, ale i duchovní rozměr, jsou spojeny s vyšším světem. Sakrální umění představuje myšlenky a obrazy o Božském. V západoevropské tradici jsou *Ars Sacra* (sakrální umění) všechna umělecká díla, mající vztah k bohoslužbám, přeneseně všechny církevní předměty. Sakrální bohoslužba neprobíhá podle fyzikálních zákonů, předpokládá vlastní uspořádání, určuje pořadí rituálů. Sakrální prostor – to je místo rozhovoru člověka s vyšším světem, Božským a nadpřirozeným. Sakrální texty obsahují základy náboženského učení a mohou být i uctívány. Sakrální činnost – to jsou většinou bohoslužby a religiózní obřady. Sakrálnost zahrnuje nejen sféru náboženskou (religiózní), ale i široké spektrum činností vztahujících se k magii, ezoterice, mystice a posvátným učením. V poslední době je tento termín populární mezi pravo-nacionalistickým hnutím, které sakrální předkládá jako protipól konzumního způsobu života. Sakrálnost jako životní princip proti zprofanovanému světskému způsobu života."

V tomto pojetí je však vypuštěn jeden aspekt. Sakrální – to je pocházející přímo od Boha a tím objektivně posvátné. Ne na posvátné povýšené samotnými lidmi v rozporu se záповědí „nevytvářej si modly (nebudeš se klanět modlám).

Pokud analyzujeme tento termín ve vztahu ke státní moci, objevíme na pozadí dějin vzájemný vztah.

- V periodách růstu a aktivního rozvoje společnosti, zabezpečené většinou pevně danou koncepcí, které byla podřízena státní správa kvalitativně v souladu s koncepcí, byly na ni lidmi vloženy atributy sakrálnosti, protože ji přijímali jako objektivně sakrální.
- Periody úpadku a vleklých krizí se vyznačovaly tím, že lidé odmítli sakrálnost historicky složené státní moci ze stejného důvodu (závislost kvality života na KONKRÉTNÍ koncepci a kvality státní správy v návaznosti na ní).
- Mnohé agrese, iniciované nepřáteli jak vnějšími, tak vnitřními, byly namířené na to, aby státní moc potencionální oběti ztratila svou sakrálnost v mínění lidí.

To mohlo být důsledkem jak objektivní ztráty sakrálnosti moci, tak i důsledkem morálně-etického rozkladu společnosti nebo jejích politicky aktivních sociálních skupin. V historii rozpadu Ruského impéria mělo své místo obojí: státní moc pozbyla objektivní sakrálnosti; a některé části politicky aktivních skupin obyvatelstva degradovaly z morálně-etické stránky, pomlouvaly vládu s cílem ji zdiskreditovat, a to i v těch případech, kdy vláda jednala dostatečně adekvátně situaci.

- Proto mnozí představitelé státní moci a ti, kteří moc zaopatřovali ideologií, usilovali ve všech epochách o to, aby podřízená společnost přijímala historicky složenou státní moc jako sakrální, i když se jim to ne vždy dařilo - jak kvůli procesu ztráty objektivní sakrality, tak z důvodu přetrvávajících negativních postojů z minulosti.

Fráze o „cti uniformy“ jsou úsilím představit vládu jako sakrální v situacích, kdy její činy svědčí o opaku.

Zvláštní praktickou pozornost zasluhuje otázka o politice vlády, která je zaměřená na to, aby ji společnost přijímala jako sakrální. Jde o to, že:

- jestliže společnost přijímá státní moc jako sakrální, pak je realizace politického kurzu v praxi jednodušší, protože:
 - plnit příkazy vlády je povinností každého občana ne před vládou, ale kvůli osobnímu přesvědčení o její oprávněnosti;
 - před státní mocí nevystane otázka, že musí přesvědčovat společnost u každého svého projektu nebo závazku o jeho užitečnosti pro společnost, protože společnost důvěřuje vládě a jejím představitelům jako osobnostem, kdy je pokládá za kompetentní v řízení státu k blahu společnosti.
- pokud společnost státní moc jako sakrální nevnímá, pak před státní mocí vyvstávají:
 - dvě otázky – o její vlastní legálnosti a legitimitě³⁹;
 - problémy s tím, že je nutné k plnění požadavků vždy přesvědčovat společnost o potřebnosti takových politických projektů a to za situace, kdy názory politických oponentů jsou nespolehlivé. Ne vždy lze společnost přesvědčit, protože politické i kulturní okolnosti ne vždy přejí vládě, která není společností přijímána v sakrální kvalitě v důsledku toho, že se jí podařilo ztratit "morální kredit".

Proto je státní moc, které byla společností odmítnuta sakrality, přinucena ztrácet čas v různých diskusích, kde vyvrací fámy nebo záměrné pomluvy. Tím ztrácí na rychlosti a není schopná zabezpečit dostatečně kvalitní řízení k zajištění těch cílů, ke kterým se de facto zavázala. Ale i v případě, že diskusi odmítne, není schopná zabezpečit kvalitní řízení, protože musí překonávat nechuť obyvatel nebo přímo sabotování svého zamýšleného díla. Ztráta času na přesvědčování nebo donucování ke splnění požadavků může být tak velká, že se vláda začne jevit jako úplně neschopná a padne sama. S více či méně těžkými a trvalými následky pro společnost.

Jestliže se otázka o sakrality státní moci stavěla v minulosti, v epoše vládnutí religiálních kultur, otevřeně, dnes se skrývá za otázku legálnosti a legitimitě vlády. Důvodem je, že v epochách vládnutí náboženského světového názoru se sakrality moci přičítala vůli Boží (nebo bohů v polyteistických systémech). Poté, co se věda Západní civilizace osvobodila zpod dohledu církve (ale nikdy se neosvobodila zpod dohledu synagogy), vznikla politologie pod nadvládou nepokrytého ateistického či agnostického světového názoru (vyhýbá se pod různými záminkami otevřené odpovědi na otázku „Existuje Bůh?“, údajně pro nedostatek objektivních důkazů).

Sakrality vlády ve smyslu výše popsaného již není vnímána jako objektivně existující jev. Jenže problém vzájemného vztahu mezi státní mocí a národem, průkaznost moci v aspektu její užitečnosti pro společnost, ten zůstal. V důsledku toho začala západní civilizace používat termíny „legálnost“ a

³⁹ **Legálnost** – 1) soulad moci s platnými zákony; 2) uzákoněná moc je prováděna podle platných dokumentů a dle obecně uznávaných norem; 3) pojmy jsou zakotveny v právních předpisech, platných pro vládu, politické instituce, politické organizace, politické subjekty.

Legitimitě - uznání právoplatnosti národem a politickými silami, zákonnost politické moci a všech nástrojů a mechanismů k jejímu provádění a také způsoby její obnovy. Legitimitě není právním procesem a nemá právní funkce. Zachycuje fakt uznání národem a dává tak oprávnění ke stanovování norem chování.

„legitimnost“ vlády.

Zdalo by se: v čem je rozdíl, pokud se jedna a tatáž problematika popisuje různými termíny? A rozdíl zde je. Spočívá v tom, že:

- termín „sakrálnost“ státní moci předpokládá:
 - objektivní rozlišení mezi Dobrem a Zlem v jejich konkrétních projevech v životě;
 - fakt sloužení státní moci tomu, co se objektivně jeví Dobrem, zdroj čehož je v religiozním chápání světa Bůh (nebo bohové v polyteistickém věroučení).
- termíny „legitimnost“ a „legálnost“ a ostatní s nimi spojené termíny znamenají pouze potřebnost vlády pro více či méně široké sociální skupiny obyvatel a její z právní stránky bezvadný původ a kontinuita během nějaké doby, na kterou se v historické minulosti vztahuje paměť těch či oněch politicky aktivních vrstev obyvatelstva⁴⁰.

Jenže v tomto případě je objektivní vnímání rozdílů Dobra a Zla otázka diskuse, protože v ZÁMĚRNĚ nevědomé davově-"elitární" společnosti jsou o tom různé představy - velmi subjektivní, a apelace na nějaké vyšší morálně-etické autority nebo principy ve společnosti se nepřiznávají. Důsledkem toho je, že společnost se v životě řídí principy, podle kterých soudil ještě král Šalamoun:

„Naše síla budiž zákonem pravdy, neboť bezmocnost se jeví neúčinnou.“ (*Moudrost Šalamounova, 2:11*)

V podstatě se stejného principu držel i car Alexandr III., když říkal, že kromě armády a loďstva nemá Rusko žádného spojence. Ovšem hlavním spojencem Ruska je Bůh, což na rozdíl od cara dobře chápal Suvorov („Jsme Rusové! A s námi je Bůh!“)

Pod vlivem tohoto principu, který se uplatňuje na všech šesti prioritách řízení společnosti, se svévolí z pozice „silných“ formují představy o Dobru a Zlu, které panují v davově-"elitární" společnosti, a určují se jejich interpretace v životě a konkrétních situacích⁴¹. Ale jak napsal sv. Ignatij Brjančaninov: „Příroda oslavuje Boha“⁴². V souladu s tím pokládal za nutné vyučovat přírodním vědám nejen ve světských, ale i v duchovních školách.

„Především je nutná znalost přírodních věd, protože nihilisté se v současnosti snaží potvrdovat si své učení údajně přírodními vědami. Je důležité vědět, že tu nejde o přírodní vědy, ale o nesmyslné a absurdní hypotézy, založené na předpokladech nebo výmyslech, které nelze dokázat žádnými důkazními prostředky, které jediné věda uznává za pravdivé a bez kterých zůstávají všechny geniální hypotézy jen hrami fantazie v důstojnosti blouznění.“

V tomto měl Brjančaninov pravdu. Uběhlo již století a půl o doby, kdy vyjádřil tento názor, který je postaven na tom, že pro ateisty objektivnost rozdílů Dobra a Zla nezávisí na jejich subjektivních představách o tom, což se projevuje v tom, že život společnosti se buď opírá o objektivní zákonitosti, nebo je s nimi v rozporu, v důsledku čehož společnosti trpí neúspěchy různého druhu: *vnitrosociálními konflikty, statistickým růstem nemocnosti, ekologickými a ekonomickými problémy atd. - vše to je zákonitým důsledkem porušení objektivních zákonitostí bytí lidské společnosti v harmonii s Přírodou.*

Dokazuje to, že sakrálnost vlády je objektivní jev, který se odráží v reálném životě, v řešení zděděných problémů minulosti i v předcházení problémům novým. Nároky na sakrální vládu mohou sice pocházet i ze subjektivismu, ale kvality objektivní sakrální vlády může být dosaženo jen tehdy, pokud se vláda ve své politice opírá o objektivní zákony rozvoje lidské společnosti a předchází vzniku degenerativních procesů a tím společenským problémům všeho druhu. To platí jak pro vyznavače ateistického světonázoru, kteří uznávají objektivní zákony Přírody včetně těch, které se vztahují k lidskému společenství, tak pro vyznavače náboženského světonázoru, pro které jsou objektivní zákony Přírody Božím záměrem stvoření světa.

⁴⁰ To k otázce toho, že druhá priorita zobecněných prostředků kontroly/agrese (historicky-algoritmická, chronologická) není výmysl VP SSSR, ale objektivně působící kulturologický faktor.

⁴¹ takže v současnosti jsou na Západě „pederasti“ nebo „outsourcing“ blahem, přestože ještě před půl stoletím byli pokládáni za zlo.

⁴² Брянчанинов И. Слово о человеке. — М. 1997. Либо см.: <http://www.pravbeseda.ru/library/index.php?page=author&id=2>

Objektivní zákonitosti, kterým je podřízen život lidské společnosti jak z hlediska bezpečnosti, tak z hlediska různých jiných hrozeb ať už úmyslných nebo na člověku nezávislých, můžeme rozdělit do šesti skupin, které se vzájemně ovlivňují. Zákonitosti jedné ovlivňují zákonitosti druhé, protože Svět je jeden a celistvý.

1. Lidstvo je součástí biosféry a existují objektivní zákony, které regulují vzájemné působení biosféry a Vesmíru, formování biocenóz (biologických společenstev) a vzájemného biologického působení v rámci biosféry.

2. Lidstvo je specifický biologický druh, pro který existují specifické (fyziologické a psychologické) druhové zákony, regulující jeho život.

3. Existují morálně-etické zákony (noosféry, eggregoriální a náboženské), které regulují vzájemné vztahy nositelů rozumu a vůle. I přes názory mnohých – zákony této kategorie překračují hranice lidského společenství a etika je diktovaná z hierarchicky nejvyšších úrovní do systémů různého druhu. Jsou pro hierarchicky nižší úrovně potřebné a odchylky od nich se trestají. Důsledkem odpadnutí od spravedlnosti – mravnosti, která je Nejvyššímu vlastní – je biosféry-sociální ekologická krize (*a krize sama – to je uzavření smyčky zpětné vazby lidstvu – velmi omezující zpětné vazby*).

4. Kultura, již je lidstvu geneticky předurčeno nést, je variabilní a existují sociokulturní zákonitosti, jejichž dodržování garantuje stabilitu společnosti v kontinuitě generací. A jejich porušení dokáže společnost přivést vlivem degenerativních procesů k zániku během několika generací.

5. Kultura, která se historicky zformovala ze všech společenství do nynější globální civilizace, je taková, že musí bránit před přírodním prostředím technosférou. Technosféra vzešla a dál se rozvíjí z hospodářské a finanční činnosti a existují finančně ekonomické zákonitosti, určující rozvoj sociálně ekonomických formací i jejich krach.

6. Toto vše dohromady může vést ke konfliktům zájmů a různých druhů činnosti, jejichž řešení je nutné řídit. A existují objektivní zákonitosti řízení, které fungují na všech úrovních řízení, ať už jde o chlapce na tříkolce nebo o komplexní projekt několika států na úrovni veřejného i soukromého sektoru.

Co objektivně společensky důležitého se mohou dozvědět budoucí řídicí specialisté státního i podnikatelského sektoru na školách, univerzitách v Rusku i v zahraničí, v různých kurzech sociologie, politologie, práva, ekonomie? **NIC**. Stejně na tom byla i Ruská říše díky učebním programům, které si osvojovali dědici trůnu. A z této nevědomosti vzešly rozhovory o výhradně subjektivní podmíněnosti chápání Dobra a Zla ve společnosti – jak správně popsal I.Brjančanin, kterému nedopřál sluchu žádný z posledních tří carů.

Ač stejná nevědomost existovala i v minulosti, vláda monarchů se pokládala za sakrální již z principu tvrzení „veškerá moc pochází od Boha“. Potvrzení nacházela veřejnost v korunovačních ceremoniálech, kde hlavní roli sehrávali představitelé náboženského kultu. I tehdy, pokud uchazeč o trůn nesplňoval požadavky legálnosti a legitimitnosti, byl přijat, pokud ceremonií prošel a jeho vláda byla považována za sakrální. Mělo se za to, že by „vyšší síly“ nedopustily, aby nelegální aspirant ceremonií prošel (*přesně tak postupovali i uzurpátoři královské moci v Persii – vlastní posvěcení řešili až poté, co se zmocnili trůnu*)

Ovšem ignorován byl fakt, že Všemocnost v sobě zahrnuje dvě složky:

- Boží milost;
- Boží dopuštění chybovat a zneužívat Boží důvěry.

Právě Boží dopuštění znamenalo a znamená, že ceremoniál nemá nic společného s nalezením opravdové sakrálnosti.

To znamená:

- Josef Volockij měl pravdu ve svém pojednání o vztahu společnosti k „umíněnému“ caru a jeho moci.

- rčení „veškerá moc pochází od Boha“ nedává odpověď na otázku: - a ta nebo jiná konkrétní

moc, jaká je? – je více „z Boží milostí“ nebo „z Božího dopuštění“?

- vládu „pompadůřů“⁴³ na Rusi M. Saltykov-Ščedrin rovnou zařadil do oblasti „Božího dopuštění“, čímž přímo poukázal na to, že imperátorská moc na Rusi již ztratila objektivní sakrálnost, ale „mužik“ se o tom ještě nedozvěděl. Ale až se o tom "mužik" dozví, hotovo: vládě bude konec⁴⁴.

Z toho plyne: největší lži, kterou vláda může vypustit do společnosti, je úřední potvrzení o tom, že disponuje Boží milostí, zatímco její činy – nejdůležitější v aspektu formování budoucnosti – leží v oblasti Božího dopuštění.

Základní otázkou je, zda se vláda opíjí sebeklamem nebo úmyslně lže, snažíc se zakrýt tento fakt. Přesně taková lež charakterizuje poslední tři carské vlády. Bez ohledu na to, jestli vláda žije v sebeklamu nebo úmyslně lže – důsledky pro společnost jsou v obou případech stejné.

Spočívají v tom, že informace a algoritmika v procesu takového vládnutí je objektivně nezpůsobilá k řešení úkolů v souladu s Božím záměrem. Z této situace vychází ruské pořekadlo „lid zhřešil, car odmodlí – car zhřešil, nikdo neodmodlí“ (*zveřejněno ve Slovníku V.I.Dála*).

V biblické kultuře se sakrálnost vlády zabezpečovala buď automaticky rituálem pomazání prováděným církevní institucí, nebo přísahou věrnosti „demokraticky zvoleného“, skládanou na Bibli nebo Ústavu dané země. V nebiblických kulturách se sakrálnost vlády zabezpečuje podobnými rituály s tím rozdílem, že přísaha není skládaná na Bibli.

Nicméně – jak už bylo řečeno výše – kvalita života společnosti závisí na dvou faktorech: na koncepci řízení a na kvalitě řízení státní moci, která musí být v souladu s danou koncepcí. Tato skutečnost vede k nevyhnutelnému závěru:

- jestliže je koncepce objektivně sakrální, pak vláda, dostatečně zabezpečující kvalitní státní správou uvádění koncepce do života, automaticky získává sakrálnost;

- jestliže je koncepce svévolí ("otsebjatina") a vyjadřuje jen světskou sobeckost těch nebo druhých politických sil, pak už ze samého principu nemůže být taková koncepce sakrální se všemi vyplývajícími důsledky takové vlády pro společnost. Jestliže se opozice takovéto vlády bude držet své vlastní sakrální koncepce, pak sakrálnost získá pouze opozice. A jestli zachová věrnost této koncepci i po uchopení moci ve státě, pak nová státní vláda bude sakrální.

Pokud chceme mluvit o civilizaci Rusi – Ruska, nalezneme rozpor mezi vědomě nesakrální koncepcí, které je reálně podřízena moc v rozličných formách během historie – a mezi touhou národa po sakrální vládě, pramenící ze svědomí množství lidí, pro které bylo svědomí životní normou po většinu minulého tisíciletí. Historicky krátká období, kdy vláda měla objektivně sakrální charakter, tento rozpor jen potvrzují.

Problém je v tom, že sociologické názory Krista jsou ve velmi stručné formě vyjádřeny v těchto slovech: „*Zákon a proroci*⁴⁵ do Jana. Od této chvíle se zvěstuje Boží království a každý do něj svým úsilím vchází.“ (*Lukáš 16:16*) Ale konkrétně toto učení o zvěstování Království Božího na Zemi, do kterého každý vchází svým vlastním úsilím, bylo v oficiálním církevním učení, přineseném na Rus z Byzance, prohlášeno za kacířství.

Místo toho našla v oficiálním církevním učení místo ideologie, kterou obsahují názory apoštola Pavla: „*Otroci, jste povinováni svým pánům jako Kristu, ať v prostotě srdcí chvějí se strachem vaše těla, služte ne pouze úslužností jako sobě rovným, ale služte jako otroci Kristovi, plňte tak vůli Boží celou svou duší i srdcem, služte jako Hospodinovi a ne lidem, věduce, že každému se dostane od Hospodina stejné míry dobra, jaké vykonal, ať už jako otrok nebo svobodný.*“ (*List Efezským, 6:5-*

⁴³ "Pompadůři" – slovo odvozeno od milenky krále Ludvíka XV. Saltykov-Ščedrin, absolvent lycea v Carskom Sele, nazýval „pompadůry a pompadurši“ byrokraty v carském impériu. Kam až sahala moc a vliv královny milenky a jaká hierarchie vládla v tomto tandemu – to je na diskusi.

⁴⁴ "Mužik nemá strach z vnitřní politiky prostě proto, že jí nerozumí. Pokud ho něčím takovým nebudete obtěžovat, bude si vždy myslet, že nic jako „vnitřní politika“ není, že jde o stejné „boží dopuštění“ jako mor, hladomor, záplavy – jen s tím rozdílem, že tentokrát je ztělesněním „božího dopuštění“ pompadůř. Ale pokud už chcete, aby pochopil, tak vám za sebe říkám na rovinu – pozor na to, pánové! ni - ni , c'est fini = po našem „tak to je konec...“ " (Saltykov-Ščedrin - "Помпадуры и помпадуриши")

⁴⁵ "Zákon a proroci" - v časech Krista je to to, co nyní nazýváme Starý zákon, ze kterého pramení biblická doktrína ztotočnění člověka jménem Boha. Janem je míněn Jan Křtítel, jinak také „nebeský patron“ Janova zednářstva.

8)

Ale národ očekával a očekává od své vlády vedení v souladu s pravým křesťanstvím: „*Království Boží zvěstuje se a každý do něj svým úsilím vchází.*“ – ať už šlo o vládu mocného knížete, cara, generálního tajemníka ÚV, voleného prezidenta postsovětského Ruska nebo patriarchy celé Rusi.

Monarchie, stejně jako ostatní formy vlády, samy od sebe sakrálnost nemají a ani mít nemohou. Viditelná (vnější) sakrálnost byla dodávána myšlenkovým kultem: monarcha – to je zástupce Boží na Zemi a vy mu služte tak, jak byste sloužili samotnému Bohu. Na Rusi se toto ideologické zdůvodnění monarchistické vlády datuje až k Josifu Volockému.

Ale jak už bylo řečeno, reálná sakrálnost vlády a politická šou okolo jejího posvěcení jsou dva různé jevy. Zejména v důsledku toho ani monarchistický absolutismus nedisponoval reálnou sakrální mocí, měl pouze její vnější atributy dodané církví v rámci kultu „zástupce a vyvolenec Boží“. Proto se stal minulostí. Byl eliminován dvěma cestami:

- těm, kdo pochopili, ale chtěli zachovat monarchii v libovolné formě – těm „světové zákulisí“ umožnilo přejít ke konstituční monarchii;

- ti, kdo nepochopili nebo se nechtěli podříditi „požadavkům doby“, byli likvidováni „světovým zákulisím“ pomocí „demokratických revolucí“, financovaných transnacionálním bankovníctvím. Vznikaly tak různorodé republiky nebo diktatury.

Jedinou ochranou před takovými intrikami a úspěchy politiky „světového zákulisí“ může být pouze skutečná sakrálnost vlády, vznikající jako výsledek provádění politiky (globální, vnější a vnitřní) v souladu se Záměrem Božím.

Jenže v republikách i diktaturách byl a zůstává aktuálním problémem sakrálnosti vlády. I když bylo dosaženo její legálnosti a legitimitosti, stejně nemusí dosáhnout sakrálnosti a zárukou není ani šou její sakralizace. Objektivní zákonitosti, šest kategorií, vzpomínaných výše, existují a pracují nezávisle na šou – vyšňořené lokomotivy ani ostatní důkazy „věrné oddanosti“ nedokázaly zabránit katastrofě v Borkách a následnému krachu impéria. Všechna pečlivě připravená rituálnost, i když zaujala davy třetí říše a vládě Hitlera poskytla viditelnou sakrálnost, neochránila říši před zničením. (*V roce 1944, v době Stauffenbergova atentátu na Hitlera, ještě více než polovina obyvatelstva říše Hitlerovi důvěřovala.*)

Jako první cítí ztrátu sakrálnosti vlády „věrně oddaní“ nevyvypasenější parazité, přilepení na těle národa a jako první se stávají vlastizrádci a zrádci, pohrdající vládou, která ztratila sakrálnost a usilující o její svržení (*Na toto téma jsou dva aforismy od V.O. Ključevského: „Červi na těle národa: tělo hubne – a červ se strachuje.“ „Ruská inteligence je jako listí, které opadalo ze svého stromu: jim může být líto stromu, ale stromu listí líto není, neboť obrazí zas novým.“*)

Velkovévoda Alexandr (*Alexandr Michajlovič Romanov, nazývaný Sandro –p.p.*) měl proto pravdu ve svých hodnoceních hybných sil revoluce, které svrhly impérium:

„Imperátorský systém by mohl existovat dosud, pokud by bylo „rudé nebezpečí“ vyčerpáno takovými lidmi jako Tolstoj a Kropotkin, teroristy jako Lenin nebo Plechanov, starými psychopatkami jako Breško-Breškovská nebo také Figner, nebo dobrodruhy typu Savinkova a Azefa. Jako to bývá u každé infekční nemoci – skutečné nebezpečí revoluce spočívalo ve velkém množství přenašečů nákazy – myších, krysách a hmyzu.

Neboť také, vyjadřujíc se literárně, je třeba si přiznat, že většina ruské aristokracie a inteligence tvořila armádu přenašečů infekce. Trůn Romanovců nepadl pod náporem zteče sovětů ani pod bombami chlapců, ale pod náporem nositelů aristokratických jmen, dvorních šlechticů, bankéřů, vydavatelů, advokátů, profesorů a jiných veřejných činitelů, kteří žili z impéria.

Car by byl schopný uspokojit potřeby ruských dělníků i rolníků a policie by byla schopná vypořádat se s terorismem! Ale museli jsme spoustou marné práce vyhovovat požadavkům ministerských uchazečů, revolucionářům, zapsaným v šesté Knize ruského dvořanstva a také opozičním byrokratům, vychovaných ruskými universitami.

Jak bylo třeba se zachovat vůči ruským dámám velkého světa, které po celé dny objížděly dům

od domu a šířily hnusné zvěsti o carovi a carevně? Jak bylo třeba postupovat vůči těm dvěma potomkům z nejstaršího knížecího rodu Dolgorukých, kteří se spikli s nepřáteli monarchie? A jak bylo třeba naložit s rektorem moskevské university, který změnil tuto nejstarší ruskou vysokou školu na líheň revolucionářů?

Co bylo nutné udělat s hrabětem Witte, který byl carem Alexandrem III. povýšen z obyčejného úředníka na ministra a který se později specializoval na hlavního dodavatele skandálních historek, diskreditujících carskou rodinu, reportérům novin? Co se mělo udělat s profesory našich univerzit, kteří prohlašovali z výšky svých kateder, že Petr Veliký se narodil i umřel jako darebák? A co jsme měli udělat s našimi novinami, které s jásotem vítaly naše neúspěchy na japonské frontě?

Jak mělo být naloženo s těmi členy Státní Dumy, kteří s radostnými výrazy ve tvářích naslouchali pomlouvačným drbům, litujíc, že mezi Carským Selom a velitelstvím Hindenburgu existovalo spojení bezdrátovým telegrafem? Co bylo nutné udělat s veliteli armád, svěřené jim carem, které více zajímaly narůstající protimonarchistické nálady v týlu, než vítězství nad Němci na frontě? A jak bylo nutné naložit s veterináři, kteří se sešli za účelem boje proti epidemiím a zcela nečekaně předložili rezoluci, hodnou vzdělání radikálního kabinetu?

Z popisů činů ruské aristokracie a inteligence, namířených proti vládě, by se dal sestavit tlustý svazek, kterým by bylo dobré obdarovat ruské emigranty, oplakávající na ulicích evropských měst „staré dobré časy“. A rekord hloupé tendenčnosti určitě drží náš dorevoluční tisk.

Osobní kvality člověka nic neznamenaly, pokud v tisku nebo ústně nevyjadřoval svou nenávist k současnému zřízení. O vědci, spisovateli, nebo hudebníku či umělci, inženýrovi, smýšleli ne podle jeho talentu, ale podle stupně radikálnosti jeho přesvědčení. Nemusíme chodit daleko pro příklady, postačí odkázat na případy filosofa Rozanova, publicisty Menšikova nebo romanopisce Leskova. *(Menšikov – publicista monarchistického přesvědčení, jeden z ideologů Velkého ruského nacionalismu. Po revoluci neemigroval a v březnu 1918 byl zastřelen před očima svých šesti dětí. Podle svědectví Menšikovovy vdovy byli soudci a zároveň vykonavatelé Jakobson, Davidson, Hilfont a komisař Guba).*

Všichni tři se z různých důvodů odmítli podílet na způsobech radikálů. Rozanov proto, že za nejvyšší pokládal nezávislost tvůrčí mysli, Leskov proto, že byl přesvědčený, že literatura nemá s politikou nic společného. A Menšikov proto, že se domníval, že Ruské impérium může existovat bez cara. Všichni tři se stali obětí nemilosrdné štvanice ze strany nejvlivnějších novin a vydavatelství. Romány Leskova se mu vracely nepřečtené, jeho jméno se posmívali i nejzbytečnější reportéři. A i když několik svých znamenitých románů vydal na osobní náklady, staly se předmětem bojkotu zaujaté části ruské společnosti. Přitom Němci a Dánové jako první objevili Leskova a pokládali ho za lepšího než Dostojevský.“ *(z Knihy vzpomínek velkovévody Alexandra Michajloviče, kap.12)*

Alexandr Michajlovič v tomto seznamu parazitů, kteří jako první ucítili ztrátu sakrálnosti imperátorské vlády, nevzpomenul příslušníky církve. Ti bezprostředně po abdikaci Mikuláše II. požehnali Prozatímní vládě a podporovali ji. Nevzpomenul ani svého příbuzného – bývalého velkého knížete Kirila Vladimíroviče, který také přísahal věrnost Prozatímní vládě společně se svou námořní gardou. *(Tento akt zrady dynastie je jedním z faktorů, které činí Kiriloviče jako potencialní dědice trůnu nelegálními a nelegitimními a to také v očích těch, kdo jsou přesvědčeni o životaschopnosti monarchistického zřízení v Rusku.)*

Kromě toho, i když si Alexandr Michajlovič dobře uvědomoval některé pro zemi zhoubné účinky rozhodnutí carské moci u třech posledních carů, nespojil je s procesem desakralizace vlády. To znamená, že ani on, jeden z nejinteligentnějších, nejprozíravějších a nejčestnějších představitelů klanu Romanovců, nechápal podstatu sakrálnosti vlády ani příčiny její ztráty. Podle našeho mínění jde o následek z dětství, kdy byl zastrašený výchovou popa – otce Titova, o čemž sám píše ve své knize.

Nicméně navzdory tomu všemu se znovu v „hlavách“ (uvozovky zde na místě) některých představitelů „elitních“ klanů Rusi uchycuje monarchistická myšlenka, protože postsovětský buržoazně-liberální režim nemá legálnost, legitimnost ani sakrálnost. Politický projekt vzkříšení

monarchistického zřízení cestou posvěcení toho či jiného uchazeče o trůn není zapomenut. Jsou tací, kteří v této cestě vidí jedinou a bezalternativní možnost sakralizace vlády na Rusi. V díle obnovy monarchie jim pomáhají členové klanu Rothschildů a je zřejmé, že těm nejde o zájmy Ruska, ale o zájmy vlastní a zájmy jejich pánů.⁴⁶

Jenže nikoho přitom nezajímá, zda společnost přijme monarchii jako celek, zda nebude přijata jen jejími „elitářskými“ klany, které jsou z nějakého důvodu přesvědčené, že problém sakrality vlády na Rusi se vyřeší obnovou monarchistické vlády „cara Jiřího“ (*Jiří Michajlovič Romanov, nar. 1961 v Madridu – p.p.*) – potomka nejen bývalého velkovévody Kirila Vladimiroviče, ale také potomka německé vládnoucí dynastie Hohenzollern a gruzínské dynastie Bagrationů, která svůj původ odvozuje od biblického krále Davida. Nikoho nezajímá, zda toto vše je v souladu s objektivními zákony bytí lidské společnosti (*dle výkladu životopisců velkovévody Kirila Vladimiroviče nemá právo na ruský trůn ani on, ani žádný z jeho potomků*).

Sakrality taková vláda mít nebude, i když jí bude přiznaná legitimita Rothschildy a spol. a nedojde ani k historicky poslušné legalitě. Kromě toho samo pravoslavné Rusko ztratilo i svou vnější sakrality počátkem 20. století, kdy to mnozí na Rusi pochopili: Ruská pravoslavná církev – to je církev vládců (pro "elitu"), ale ne Boha. Už L.N.Tolstoj ji v tomto směru obvinil ve svém pojednání „Proč se křesťanské národy obecně a ponejvíce ruský nacházejí nyní v žalostném stavu.“ (*celý text uveřejněn v dodatku VP SSSR k rozboru díla „Mistr a Markéta“*)

A jak poznamenal V.O.Ključevskij – „na Z(ápadě) je církev bez Boha, a na Rusi je Bůh bez církve“. Takováto situace je výsledkem faktického ateismu pravoslavné církve, která přijala prohlášení Ježíše o Božím království za herezi chiliasmů a milenarismů, což národy mnohonárodnostní ruské civilizace pocítily již na konci 19. a zejména začátkem 20. století. A zejména následky těchto dvou okolností (ztráta sakrality RPC a pocítění tohoto faktu národem) se staly jednou z objektivních příčin revoluce a občanské války. Zvláště proto je nutné mluvit o tom, zda činy vyšších představitelů státní moci jsou v souladu s hierarchicky nejvyšším všeobecným řízením, nazývaným religiozním slovníkem slovy Bůh a ateistickým Zákony Přírody, včetně souladu se zákony noosféry v jejich morálně-etické podstatě. A tento soulad je tím více efektivní a účinný, čím víc jsou vyšší představitelé státní moci morálnější a spravedlivější. Tím se realizuje princip „Bůh nespočívá v síle, ale v Pravdě“ jako alternativa principu „Naše síla budiž zákonem pravdy, neboť bezmocnost se jeví zbytečnou.“ A ruská mnohonárodnostní civilizace, která na sebe sama vzala jméno „Svatá Rus“, se může rozvíjet jen tehdy, pokud má sakrality vládu. Sakrality oprávněně a skutečně – ne „vynucená sakralizace“, která je výsledkem šou uchvatitelů moci nebo jejich loutek, kterým se po nějaký čas daří přesvědčit dav, že vláda či konkrétní její osoby mají posvěcení.

Liberální demokraté, nechápající existenci sakrality jako objektivního jevu, vysvětlují sobě i národu tento fenomén ruské civilizace poněkud primitivně: „Car je dobrý, ale bojaři nestojí za nic“. Jenže jak ukazuje historická analýza, carové na Rusi nebyli vždy tak dobří, ač se je snaží dnes až moc nápadně přirovnávat ke svatým spravedlivým a nevinným spolutrpitelem Krista. To navzdory faktu, že často kormidlovali Rusi v mezích Božího dopuštění a ne v souladu s koncepcí budování Božího království na Zemi lidským úsilím a Božím řízením.

Liberálové a priori pokládají samotný institut své státní moci za dostatečně sakrality a to právě proto, že vychází z liberálních „demokratických“ idejí. Ale historie dokazuje, že tomu tak není a potvrzuje se, co bylo řečeno výše. Liberalističtí novináři, političtí komentátoři a jiní jejich žvanilové, se chovají k ostatní společnosti tak, jakoby měli hlavy okroužené a chráněné svatozáří a všichni, kdo o liberálních ideách nejsou přesvědčeni, jsou pro ně darebáci a dobytek. Jenže Rus konkrétně odmítla všechny, kdo po vraždě Stalina v r. 1953 rozehrával hru liberálními kartami - neodpustila podvod a hloupost – a to ani Chruščovovi, ani Gorbačovovi a ani Jelcinovi. A to i tehdy, když už tyto politické figury dávno nejsou u moci a na Rusi nejsou pomstychtiví lidé. Oproti tomu na „zločince a despota“ Stalina (tak ho liberálové už více jak 60 let národu vykreslují a představují)

⁴⁶ viz "Rothschildové připravují svého "monarchu" na trůn Ruska":
<http://maxpark.com/community/4797/content/1990282>.

většina pracujícího národa dosud vzpomíná jen v dobrém⁴⁷.

Přitom během celé postsovětské historie vzrůstá podíl těch, kdo své mínění o současné elitě charakterizují slovy „...Stalina na vás...“. A to i po dvou kampaních destalinizace - Chruščovově a Gorbačovsko-Jakovlevově – zaváděné v době perestrojky politickou restrukturalizací profesionální inteligenci a „intelektuály“ na téma „Stalin – zločinec horší Hitlera“.

Pokaždé, když liberasté⁴⁸ v postsovětském Rusku způsobili nějakou krizi, na adresu vládnoucích kruhů Západu odcházely výhrůžky: když nám nepomůžete, objeví se „nový Stalin“ a to se nehodí ani nám tady, ani vám tam.

Vláda Stalina byla objektivně sakrální. Stalin byl jedinou možnou odpovědí na provokaci, vrženou na Rusko trockisty-marxisty. A Stalin svou misi záchrany ruské civilizace v první polovině 20.století, v nejnebezpečnější periodě globální politické nestability, beze zbytku vyplnil. Fakticky otevřel cestu k realizaci těch možností, kterým uzavřel cestu Alexandr III. svou vyhláškou o „kuchařčiných dětech“. V dobách vedení státu Stalinem získal „prostý lid“ přístup ke vzdělání a nejvýznamnějším sociálním sférám činnosti – ke vědě, umění, veřejné správě na všech „vertikálách moci“ atd. Pod vedením Stalina se země připravila k válce a zvítězila v ní. Byla založena společensko-ekonomická formace, jejíž stabilita postačila na udržení míru při reálné hrozbě použití jaderných zbraní (v letech studené války) a postačuje dodnes k zabezpečení života a dalšího rozvíjení potenciálu země v podmínkách „elitářské“ nekompetentnosti a vlastizrady, která zvítězila po Stalinově vraždě.

- Ani destalinizace po víc jak půlstoletí nemůže mít žádný úspěch hlavně proto, že vláda J.V.Stalina byla objektivně sakrální.
- A vláda destalinizátorů byla vždy lživou šou uchazečů o vynucenou sakralizaci své vlády.

Jenže dnes jsou „jiné časy“, před Ruskem stojí jiné historické výzvy, takže očekávání příchodu „Stalina našich dnů“ – jakkoliv je emocionálně i pochopitelné – je neproduktivní. Nyní potřebujeme „kolektivního Stalina“. Co to znamená?

Znamená to, že přišel čas nově vysvětlit známé rčení: "Každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží." Jde o jednu z možných formulací zákona objektivní nutnosti zajištění souladu mezi objektem řízení a systémem řízení. Jinak řečeno – toto rčení znamená: jaká je kultura myšlení národa, taková je vláda, která společnosti vládne. Pokud je kultura myšlení „žádná“, pak i vláda je „žádná“. Toto téma je více rozvedeno v práci VP SSSR o ústavním právu⁴⁹.

Jenže dnes, kdy toto chápe málokdo, je nesmyslné očekávat od správy pokolení vládců současného světa (poslanců, úředníků, manažerů), že jejich činy povedou ke zlepšení života většiny lidí, protože nejsou lepší než nechápající většina. Co se týká znalostí a kultury myšlení, nynější vlády, stejně jako většina společnosti, nemají ani ponětí o tom, že konkrétně kultura osobních duševních činností jedinců určovala, určuje a bude určovat život celé společnosti.

Žijeme v době, kdy jsou dostupné různé znalosti včetně těch o kultuře osobní duševní činnosti (včetně myšlení), takže by bylo žádoucí si tyto znalosti osvojit.

Za celou tisíciletou historii Ruska od vpádu biblické doktríny zotročení lidstva ve jménu Boha nebyla nikdy vhodnější doba pro morální a světonázorovou přeměnu společnosti: není nátlaku ze strany aparátu ÚV KSSS; církve, i když se snaží ze všech sil zastoupit ÚV KSSS svou ideologickou bídou, již z principu se jí to nepodaří - dokud se z národního ducha nevykoření dědictví sovětské epochy, kde byla ideálem diktatura svědomí. O vymýcení tohoto ideálu diktatury svědomí se osobně snažila stranická i státní byrokracie – přesně tak, jak se o to snažila pravoslavná monarchistická byrokracie do r. 1917, kdy kázala tupou oddanost a věrnost „osobě svatého panovníka“.

V současnosti nám internet umožňuje najít během jediného dne takové množství informací a vysvětlivek k nim, které bychom v dobách knihoven papírových knih hledali roky, ne-li desetiletí. A

⁴⁷ Nikdo dnes nemůže popřít, že smutek a žal byl při pohřbu Stalina všenárodním. Stejně to bylo i u druhého „despoty“ – Ivana Hrozného – do té doby, než „zasáhla“ křesťanská kultura, byl v dobrém vzpomínán v národních písních a příbězích. Žádné varování v národní tvorbě se proti němu nevyskytuje.

⁴⁸ "liberast" - v Rusku široce používaný novotvar vzniklý z kořenů "liberál" a "pederast", p.p.

⁴⁹ viz "Введение в конституционное право"

i přes takto příznivé podmínky – kolik lidí je dnes připravených vzdát se „ideálu“ smyslovo-emocionálních potěšení (hédonismu), prosazovaném jako kultura dnešních vládních korporací? Kolik z nás je ochotných změnit svou vlastní morálně-psychickou kulturu?

Drtivá většina **nechce, aby se měnilo cokoliv na jejich morálnosti a psychice jako celku**. Chtějí jen dostat ta samá „blaha“, ať už reálná nebo iluzorní, které má finanční oligarchie a jí najatí vládcí. Většina lidí pokládá sebe sama za dokonalé a soběstačné v mravním smyslu – a vládu za špatnou ve všech smyslech. Kdyby se dnes objevil Kristus a ucházel se se svými kvalitami na post prezidenta a kdyby vyhrál ve volbách se stoprocentní účastí, stejně se setká se sabotáží domýšlivých chytráků, kteří budou přesvědčeni, že vědí lépe než on jak organizovat a provádět správu země. Nemluvě o těch, kdo tvrdě hájí názor „Pane Ježíši, o naše dílo se nestrachuj, naše síla bude vždy zákonem pravdy“, a také se vyskytují v hierarchii RPC.

Proto požadovat v soudobých podmínkách, jako tomu bylo dříve, aby nějaký konkrétní člověk odpověděl na nové výzvy doby, a potom, když svou misi splní a odejde na onen svět, "pověsit na něj" odpovědnost za všechny zločiny a defekty epochy jen proto, že historie pokračuje a staví před společnost nové úkoly, které společnost nemůže (nebo nechce) samostatně řešit, by bylo nesprávné a nespravedlivé⁵⁰.

Avšak mocní si dobře uvědomují (a národ jim to neustále připomíná výroky typu „...a Stalina na vás...“), že vláda pod vedením Stalina získala sakrálnost, která jí byla přiznána miliony lidí jak v samotném SSSR, tak za hranicemi. Ale žádný z těch mocných nechápe, proč vlastně vláda Stalina sakrálnost získala a proč po jeho vraždě sakrálnost z Ruska zmizela. A ač se „pírářící“ všemi mastmi mazaní snažili sakrálnosti dosáhnout, nepodařilo se jim to. Není to v žádném případě svázané s „kultem osobnosti“ Stalina, Chruščova, Brežněva, Jelcina ani s marnými karikaturními pokusy vytvářet kult Putina.

Soudě podle životopisu Stalina, sám od sebe charismatem nedisponoval, což se odrazilo v popisech jeho osobnosti politickými oponenty. Zejména v prvních vzpomínkách na Stalinovy politické začátky.

Mladý Džugašvili se snažil o propagandu v ulicích dělnické čtvrti. Vylezl na sud a promlouval k lidem. Když se zpoza rohu ukázal dozorce čtvrti, Džugašvili ze sudu slezl a utekl. Dozorce byl přítom chromý a nemohl ho dohonit. Opakování této situace způsobilo více smíchu, než přání seznámit se s učením, o kterém Džugašvili mluvil.

Během desetiletí vláda J.V.Stalina sakrálnosti dosáhla v důsledku toho, že začala do života zavádět ideu bolševismu – tj. vládu v zájmu rozvoje většiny. Zásadními slovy tu jsou „**rozvoj**“ a „**většina**“. I když mnozí z jeho politických oponentů psali, že Stalin zavádí v Rusku monarchii (Trocký ho nazýval Čingischánem s telefonem) a stejně přiznávali a přiznávají mnozí monarchisté, neviděli a dosud nevidí rozdíl mezi prohlášením monarchů „pracuji v zájmu národa“ a skutečnou prací i životem v zájmu rozvoje většiny národa.

Je známé, že život „vyvolených“ vždy provázejí nějaké roušky tajemství, probíhá za oponou, ale většinu nevyzvíš - řečeno slovy Puškina „Pravdu znají všichni, kromě vyvolených“. Jsou však fakta, která to potvrzují. Například – dvacet let po VŘSR většina netesknila po životě za monarchie Romanovců. Nostalgicky vzpomínala pouze menšina, ale ne ani tak na monarchii jako na život, který jim zabezpečovalo davově-"elitární" uspořádání.

A ještě dvacet let po srpnovém převratu r. 1991 většina čím dál víc vzpomíná na časy Stalinovy vlády. Proč? Vždyť noví „demokratičtí vládcí“ neustále deklarují, že to oni osvobodili většinu od diktátora Stalina a od zhoubných následků jeho vlády a že dnem i nocí pracují pro zájmy národa, kterému přinesli skutečnou svobodu. Podíváme-li se na současné Rusko, uhodí nás do očí, jak jsou ulice velkých i malých měst přeplněné auty všech možných značek, jak jsou restaurace a kavárny večer přeplněné. A vládcí se hněvají – co ti lidé ještě chtějí?

⁵⁰ v originále: " было бы неправильно и несправедно" - čeština nemá adekvátní výrazy pro přesný překlad, p.p.

Ne všichni, ale přemýšlivá část společnost (a právě její mínění má "mystický"⁵¹ rozhodující charakter) odpovídá – ROZVOJ!

Ano, ROZVOJ ze života ruské společnosti zmizel v dobách Chruščovsko-Brežněvských. Gorbačov sliboval ZRYCHLENÍ. A ve výsledku dovedl zemi k obnově kapitalismu v jeho horší formě, ve které dominuje DEGRADACE v mnoha podobách. Ze společnosti zmizelo to, co do ní vnesl Stalin a bolševici – ROZVOJ. A dokonce i když jsou všechna blaha, ale není ROZVOJ, pak dříve či později skončí i všechna ta blaha.

Když se lidé na frontě chystali k útoku s pokřikem „Za vlast! Za Stalina!“, znamenalo to, že jsou ochotní umřít za vlast i za ideu bolševismu, která jim vnesla do života ROZVOJ – pro ně samotné, pro jejich děti i vnuky. Ten, který jim neuměla dát žádná monarchie. *(Stalin hluboce chápal rozdíly v přijímání své osoby – tj. Stalin jako člověk versus Stalin jako symbol bolševismu. V různých formách se traduje jeho rozhovor se synem Vasilijem, kdy jeho zpupnost odkázal do patričních mezí: Myslíš, že jsi Stalin? Myslíš, že já jsem Stalin? – pak ukázal rukou na svůj portrét na stěně a řekl: To on je Stalin.)*

I když na úrovni svého poznání a při určitém slovníku nemohli všechno vyjádřit, měli za sebou zkušenost svou i svých dětí. Za života jedné porevoluční generace se jim dostalo toho, co pro ně i jejich předky bylo po staletí nedostupné za celou vládu klanu Romanovců. ROZVOJ je to hlavní z ideje bolševismu, co vládě Stalina zabezpečilo sakrálnost a všem, kdo se s ním důsledně a vytrvale snažili vnášet tuto ideu do života. I když ne všichni okolo Stalina to chápali – např. Molotov *(v odpovědi na otázku o odstranění "bolševická" z názvu strany - "...správný krok. Vždyť jde o příležitostný název, žádná idea v tom není. To slovo vyjadřuje jen většinu hlasů, většinu lidí..."⁵²)*

Pokud osobnost, stojící na špici vnitrosociální moci, nenese (nevyjadřuje) sakrální ideu, tj. ideu rozvoje v zájmu většiny, pak jakkoliv by byla oslavována, nepřinese to nic kromě posměšků od společnosti. Po Stalinově smrti vláda SSSR (Ruska), nositelka sakrální myšlenky bolševismu, svou sakrálnost ztratila, tj. pro národ přestala být posvěcenou. A žádná osobnost na vrcholku vlády (jakkoliv geniální by byla) nebude sakrální bez věrnosti sakrální myšlence v politické praxi. Bude z ní vždy jen více či méně úspěšný manipulátor. K pochopení se stačí podívat na všechny tajemníky vlád po Stalinovi.

Problém epochy stalinského bolševismu spočíval v tom, že bolševismus byl sakrální, kdežto marxismus byla jen lexikální vábníčka, plná zamlčování, popírajících vyhlášení o budování socialismu a komunismu. Vlastenecká kultura a hlavně politická kultura na tomto stupni vývoje nedovolila přivést do souladu slova a činy, prohlášení a zamlčování.

Protože fakt potlačování prohlášení zamlčováním v „mraxismu“ málokdo chápal, tato okolnost předurčila následný průběh dějin až do současnosti. A i když Stalin za podpory skupiny bolševiků ustanovil díky věrnosti myšlence bolševismu sakrálnost vlády na Rusi a v podstatě jí nahradil ateistickou obřadnost pravoslaví, tak sama idea bolševismu a rozvoje v zájmu většiny se stala nepřijatelnou pro parazitickou vládu byrokracie.

To je také hlavním důvodem, proč ruští i zahraniční liberálové včetně některých představitelů RPC dávají pojmu „bolševismus“ satanský smysl. Však Stalin, kterému se podařilo dosáhnout sakrálnosti vyšší vlády na Rusi říkal: „Bůh pomáhá bolševikům“, a Džeržinský, otec etických principů pro čekisty, říkal: „Čekista musí mít čisté ruce, chladnou hlavu a horoucí srdce.“, což je možné uznat za jednu z možných formulací diktatury svědomí.

Pokud chceme hovořit o sakrálnosti vlády v budoucnosti, pak na Západě v současnosti sílí transhumanismus⁵³ (agenda LGBT je jen předehrou k transhumanismu), založený na genetickém

⁵¹ Noosférně-religiozní mravně-etické zákonitosti jsou objektivní a pracují. Viz analytická poznámka "Правдив и свободен их вещей язык и с Волей Небесною дружен..." из серии «О текущем моменте» № 6 (102), 2011 г.

⁵² citace z Ф.И.Чуев. Полудержавный властелин. — М.: ОЛМА-ПРЕСС. 1999. — С. 397.

⁵³ Transhumanismus – podrobně se tímto tématem zabývá nový román D.Brauna „Inferno“. Co se autora týká, je hlavním „píár“ tvůrcem mýtů, vytvořených na zakázku „zákulisí“ k ohlupování davu. Nesmysly takto podané jsou pro dav i „elitu“ zajímavé, a ve svých románech typu „Šifra mistra Leonarda“ plní úkoly pozměňování (ničení) historicky složené tradiční kultury společnosti. Díky jeho knize a následně jejímu zfilmování se mýtus o řádu „Převorství sionského“ rozšířil do celého světa. Autorem mýtu o řádu „Převorství sionského“, který byl jakoby

inženýrství. To znamená přímý zásah do Božích pravomocí. Fakticky jde pouze o pokračování stejného jevu, který se objevil hned na začátku 20.století a dostal název eugenika = pseudověda o vylepšování biologie lidí. Jenže tyto procesy nemohou mít podporu Zhůry, takže i transhumanisté, pokud uchvátí vyšší vnitrosociální vládu ve společnosti, budou odsouzeni k zániku. Stejně tak jejich vláda ztratí sakrálnost, pokud tedy ještě nějaká zbude, díky tomu, že „oni“ (GP⁵⁴) "kosí pod Boha"⁵⁵ a na lidstvo hledí kukátkem z vrcholu davově-"elitární" pyramidy.⁵⁶

Sakrálnost vlády může být udržitelným jevem jen tehdy, pokud vláda vychází z pravdivé religie, a jedinou pravou religii je **diktatura svědomí**.

Poststalinští byrokraté bez svědomí, kteří se stali novými hospodáři, odmítli myšlenku bolševismu a zůstali přívrženci materialistického ateismu ve formě jimi DOGMATIZOVANÉHO marxismu. Státní vláda, uchvácená jimi za tichého souhlasu národa, ztratila svou sakrálnost, protože diktatura dogmatu je neslučitelná s diktaturou svědomí.

Ale diktatura svědomí je silnější...

Vnitřní prediktor SSSR
23. října - 7. listopadu 2013

založený před dvěma tisíci lety, byl francouzský dobrodruh Pier Plantard. Ten se však těsně před svou smrtí v r.2000 svých spisů zřekl – viz Umberto Eco „Historie Iluzí“ – kap. Jak vymysleli příběh o Rennes-le-Château . Tento mýtus je však potřebný k odpovědi na davem často pokládanou otázku, kdo a jak vládl po staletí běhu historie.

Ruský spisovatel V.Sorokin v knize „Telluria“ neřeší žádné problémy sakrálnosti vlády, jen jako módní spisovatel dopodrobna popsal sny dnešní „elity“, která by se ráda vrátila do středověku, kdy bylo parazitování menšiny na většině nejsnadnější.

⁵⁴ Globální prediktor - termín, označující v pracech VP SSSR globální konceptuální moc biblického projektu globalizace.

⁵⁵ "kosí pod Boha" = imitují, staví se do role Boha ve vztahu k Lidstvu

⁵⁶ vyobrazeno např. na jednodolarové bankovce. Podrobnější analýza v češtině zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/arbitraz-hlavy-statu-ako-osnova-pre-rozhodovanie-vo-vztahu-k-elitarskym-klanom/>